

POKREVNÍ CEJCH

TRACY DEONN

PŘELOŽILA TEREZA SCHLÖGLOVÁ

COO
BOO

Pokrevní cejch

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tracy Deonn

Pokrevní cejch – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO

BOO

POKREVNÍ CEJCH

POKREVNÍ CEJCH

TRACY DEONN

COO

BOO

Přeložila Tereza Schlägllová

BLOODMARKED

Text copyright © 2022 by Tracy Deonn Walker

Jacket illustration copyright © 2022 by Hillary Wilson

All rights reserved.

Translation © Tereza Schlägllová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-799-5

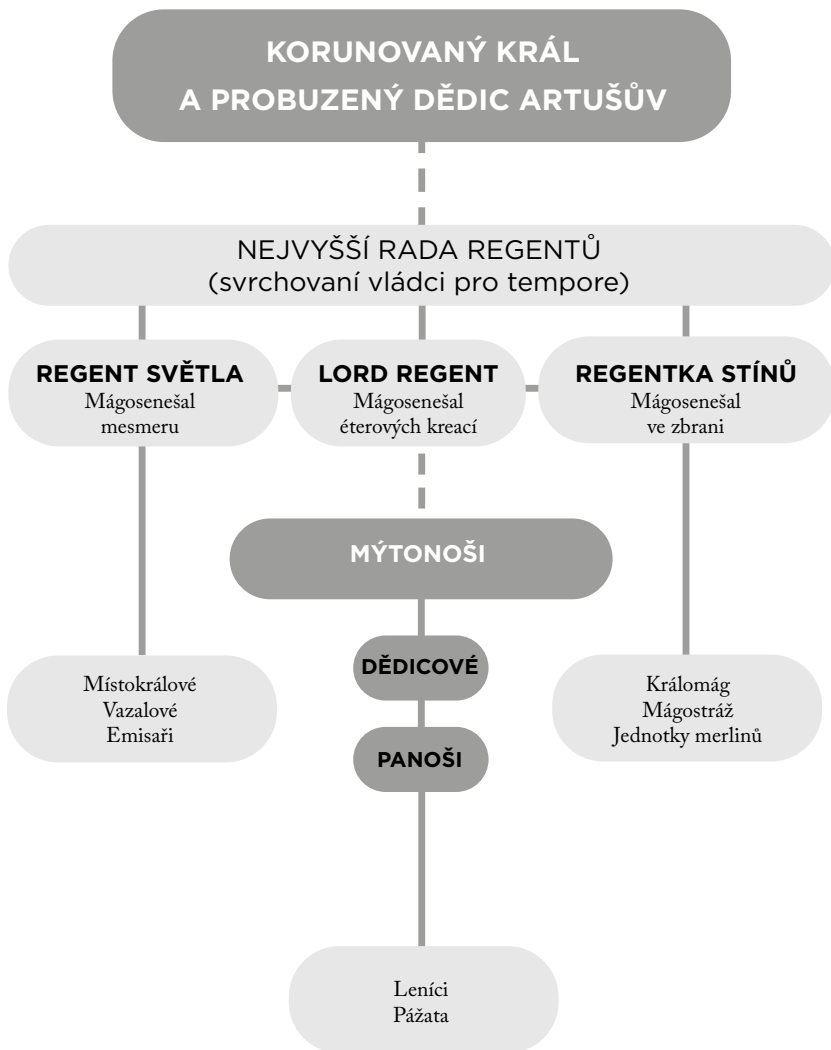
ISBN e-knihy 978-80-7661-802-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-803-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-801-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Pro všechny černošské holky,
které byly „tou první“.*

ŘÁD KULATÉHO STOLU

PROLOG

Žily mi spalují duchové mých předků.

Před čtyřiadvaceti hodinami jsem vytáhla z kamene Excalibur. Teď si to odpykávám.

Prastarý meč mě roztříštil. Otřásl tím, kým jsem byla. Kým bych mohla být. Kým už nikdy znovu nebudu.

Stala jsem se úlomky sebe samé.

Briana Matthewsová, jež uchopila Excalibur, byla rozbita na kousíčky – a z nich vzniklo něco nového.

Něco nového. Něco mocného. Tak mě popsal William.

Když jsem včera v noci zvedla Excalibur nad hlavu, uvnitř mě byly síly dvou duchů jako dva bubny ve stejném rytmu: Vera, pramatka mého rodu, a samotný Artuš Pendragon. Přestože žili každý v úplně jiném století, oba za pomoci magie spoutali moc se svými pokrevními liniemi, a tudíž i se mnou. Vera tak učinila prosbou ke svým předkům. Artuš zase zaklínadlem, které použil na své rytíře. Když bitva utichla a já jsem konečně padla do postele, myslela jsem si, že se oba vytratilí. Že odešli tam, kam duchové odcházejí, když přestanou ovládat těla svých potomků-médií.

Artuš ztichl. Vera, zdálo se, se rozloučila: *„Být postavou z mýtů s sebou přináší vysokou cenu, dceró. Nemusíš se však bát, neboť tu váhu nemusíš unést sama.“*

Její slova ale nebyla osobním rozloučením, nýbrž přivítáním mezi předky.

Je brzy z rána a já ležím v posteli v lóži Řádu kulatého stolu, budouvě, která je historickým domovem mýtonošů. Ale neodpočívám. Jsem až nesnesitelně bdělá. Odkopala jsem ze sebe deku a cítím se nepříjemně napjatá tělem i duší. K šíjí se mi lepší kudrliny zmáčené potem.

Přetočím se na bok, zalapám po dechu a pevně stisknu víčka k sobě. Svezu se na zem. Cítím a slyším, že nehty škrábu o podlahu a ten zoufalý zvuk se rozezní nocí.

Když oči znovu otevřu, nejsem už ve svém pokoji a nejsem ani Bree. Místo ní...

Jsem Selah, dcera Very, teď už dospělá a čekám své vlastní dítě.

Je noc. V dávných časech. Spolu se dvěma dalšími mě do nějakého domu nabání černošská žena s pronikavými hnědými očima, které tékají na cestu za mnou. Žena mě uchopí za rameno teplými, silnými prsty. „Pospěš si, holka, honem!“ sykne šeptem. Já ji sice neznám, avšak způsob, jakým vysloví ‚holka‘, v sobě skrývá jak naléhavost, tak sesterství.

Dovede mě až k padacím dveřím v podlaze na druhém konci domu. Otevře je a odhalí stísněný prostor pod nimi vyhloubený do země a zapáchající tlejícím dřevem.

Na chvíli se tady zastavím, zítra se však dám znovu na útěk.

Mrknu a najednou jsem opět v lóži. Potemnělé a dobře známé. Pode mnou se táhnou naleštěná široká prkna dubové podlahy.

Nádech. Výdech.

Zavřu oči. Otevřu je.

Jsem v bistru. Jmenuju se Jessie. Je mi dvacet let.

V ruce držím několik jídelních lístků. Jukebox vybrává hudbu z padesátých let.

„Hej, ty! Pocem, holka!“ zahuláká mým směrem hrubý, neurvalý hlas. Slovo ‚holka‘ vysloví tak posměšně, že jen sotva dokáže skrýt výraz, kterým mě ve skutečnosti chce oslovit. Do tváře se mu vepsala touha vyštěknout po mně tu dobře známou urážku. Toho bělocha najdu v boxu blízko u vchodu,

samolibě se usmívá jako každý, kdo ví, že mu nikdo nebude v ničem bránit. „Obsluha by nebyla?“ zeptá se sarkasticky a pohrdavě se usklíbne. Posmívá se mi a snaží se mě vytočit. Vyzývá mě, abych ztratila nervy a obradila se.

Zmocní se mě záchvív vzteku, v hrudníku se zažehne můj kořen a začne se rozrůstat – avšak já nasadím úsměv a přeju k jeho stolu.

Nejradši bych ho ignorovala nebo se na něj rozkřičela, ale nemůžu.

Ne tady, ne dnes. Ale jednoho dne někde jinde.

Procházím kolem jiného boxu, v němž sedí bílá žena v černo-stříbrných satech a prudce se za mnou otočí. Ruka jí vystřelí a její prsty mi pevně stisknou loket. Přimhouří na mě svoje jantarové oči a mně se na kůži obličje roztančí jiskry podezření. Do nosu mě uhodí slabá vůně kořeněného kouře, jako zrovna zapálená sirka, jejíž plamínek jen poroste.

Okamžitě poznám, kým žena je. Je jednou z nich. Z řádu čarodějů, před kterými mě matka varovala, když jsem byla malá. „Nenech se chytit jedním z těch jejich merlinů. Nikdy nedovol, abys s merlinem zůstala o samotě. Jakmile spatříš jejich namodralé plameny, uteč.“

Srdce mi splašeně buší. Polknu, abych utišila oheň ve svém nitru. Uhasila jej. Skryla jej.

„Ano, prosím?“ Hlas mám jasný a pevný.

Žena, která je zároveň merlin, mě přejeđe pohledem. Po tváři jí přelétnou pochyby. Uběhne dlouhá vteřina. Slyší snad moje srdce? Můj strach?

Po chvíli konečně promluví: „Ale nic. Omlouvám se.“ Uvolní stisk a pak mě pustí úplně a vrátí se ke svému jídlu. Zápach její magie se vytratí – jako zbraň zasunutá zpět do pouzdra.

Úlevou si oddechnu. To bylo o fous.

Nejen onen muž si zaslouží mou zlost. Jednoho dne se snad budu moct postavit i merlinům.

Ne tady, ne dnes. Ale jednoho dne někde jinde.

Když se tentokrát vrátím do svého pokoje v lóži, znovu sama sebou, dřevěná podlaha pod mými dlaněmi je zmáčená potem.

Nádech. Výdech.

Zavřu oči. Otevřu je.

Jmenuju se Leanne. Je mi patnáct let. Procházím se s kamarádkou parkem při západu slunce. Smějeme se. Chichotáme.

V temnotě pár metrů před námi se zjeví nejasné obrysy nějakého tvora. V parku svítí téměř průhledný obří pes – a kolem něj krouží lidská postava a ohání se zbraněmi vytvořenými ze samotného světla. Ten člověk se pohybuje rychleji, než by mělo být možné. Nos mi zaplní pach ozónu. Smrad připalujícího se medu.

Primrznu na místě. Tiše se nadechnu. Zkamením, tak jak mě to moje matka naučila.

Kamarádka se zastaví, nechápavě se na mě zahledí hnědýma očima a zasměje se. „Leanne, co to...“

Neslyším, co říká dál. Jediné, co slyším, je mantra, již jsem podědila po matce. V uších mi zní její tlumený, avšak rozčilený hlas: „Nikdy nedovol, aby tě merlinové našli. Pokud nějakého uvidíš, uteč. Rozumíš mi? Musíš utéct.“

Sundám si boty a zůstanu stát jen v punčochách. Takhle budou moje kroky tišší. Kamarádce se mumlavě omluvím. A dám se na útěk.

Hází to se mnou tam a zpátky, svíjím se někde mezi časem a prostorem.

Selah. Mary. Regina. Corinne. Emmeline. Jessie. Leanne. Dokonce krátce zahlédnu i svoji matku Faye.

Osm vidění. Osm vzpomínek, které nejsou moje. Osm těl, jež jsem obydlela, vtažená do životů, které jsem sama nikdy nežila. Všechna na útěku.

Každá dcera z Veřina rodu narozená během posledních dvou set let se musela skrývat před Řádem kulatého stolu. Každá matka předala stejné varování. A já se teď nacházím přímo v domově rádu.

Po chvíli proniknu do potměného prostoru beze stěn. Přede mnou stojí pár nahých hnědých chodidel obtočených plameny.

„Dcero dcer.“

Postavím se a stanu tváří v tvář Veře. Je stejná jako předtím: žena v prázdném, temném světě. Tmavé paže jí obtáčí krev a plameny,

kudrnaté vlasy se jí rozprostírají do výšky i do stran, jako by chtěly dosáhnout do vesmíru.

„Kde...?“

„V krajině mezi životem a smrtí.“

V krajině mezi... Rozhlédnu se v temnotě a ucítím, že je plná vyčkávání a taky konečnosti. Jako kouř, který se buď každou chvílí zhmotní, nebo rozplyne. Zvuk, jenž bude buď uslyšen, nebo utišen. Tohle je místo mezi *skoro* a *už*.

„Sem... sem jsi mě už jednou zavedla,“ vydechnu. „Když jsem vytáhla meč z kamene.“

Jedinkrát přikývne.

Promlouvám skrze slzy, skrze vzpomínky, které mě bodají v hrudníku. „Všechny ty životy... tolik *utíkání*...“

„Bylo třeba, abys to vše viděla, protože musíš porozumět, kým jsi.“

„Co tím myslíš, kým jsem?“

„Jsi hrotem našeho šípu.“ S každým slovem nabývá její hlas na síle. „Hrotem našeho kopí. Přídí naší lodi. Vzplanutím žhavých uhlíků, kterými jsme byly a z nichž dlouho sálala horkost. Jsi ztělesněním našeho odboje. První z nás, která se po staletích nemusí skrývat. Ocel-
ostřená bolestí. Jizva, jež se stala zbraní.“

„Já vím...“ odvětim. „Vím...“

„Ne. Nevíš.“

Plameny na Veřině kůži zazáří jasněji.

„Od první dcery až po tu poslední v nás rostl oheň. Každý život hoří silněji než ten předchozí. Jsi nejsilnější a nejmocnější z mých potomků. Díky všemu, co tebou proudí, máš dost síly na to, abys ochránila to, co se zlo snaží zničit. Můžeš čelit tomu, čemu je čelit třeba.“

Její slova mi proudí přímo do prsou a sežehávají mě ze všech stran.

„Prchaly jsme z mnoha důvodů. Abychom zachránily samy sebe. Abychom přežily a naše dcery mohly přijít na svět a žít.“ Vera přistoupí blíž, její hlas je pomalý a hutný, jako láva rozlévající se mi po kůži. „Avšak jeden důvod, jeden sen převládá nade všemi ostatními. Víš jaký, Bree?“

Ztěžka dýchám a zavrtím hlavou. „Ne.“

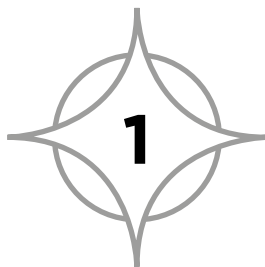
Plameny pohlcující její tělo vyšlehnou do výšky, vlasy se jí roztáhnou do stran a nahoru tak daleko, že nedohlédnu, kde končí. Mrknu... a najednou jsem třesoucí se, potem zbrocená náctiletá holka, která leží na zemi v historické budově. Přerývaně se nadechuju do pálících plic a roním slzy, které jsou i nejsou moje.

Veřin hlas byl předtím jako láva vytékající ze sopky, teď je však chladný jako obsidián a ostrý jako břitva.

„Utíkaly jsme... abys ty nemusela.“

ČÁST PRVNÍ

SÍLA

Tohle je ta chvíle, kdy zaváhám.

Teoreticky by se mi nemělo nic stát. Už jsem se nenápadně vytratila z domu mnohokrát a bez problému. Ochranná kouzla patří k bariérové magii, ovšem ta zvenčí okna mojí ložnice mají udržet nevíтанé hosty venku, ne uvěznit její obyvatelku uvnitř.

Přesto však nebude špatný nápad nejdřív lehce vyzkoušet tu tichou třpytivou zástěnu utkanou ze světla, která obklopuje celou ložnici, než se skrze ni vrhnu celým tělem. Pro jistotu.

Zvednu ruku k otevřenému oknu a tisknu ji blíž, dokud dlaní nenarazím na éter. Stříbrnomodrá vrstva zabliká, když se jí dotknu, ale nebrání se. Namísto toho se líně zavlní a pomalou vlnkou pohltí klouby mých prstů i zápěstí. Svědí to a hřeje, ale nebezpečné to není. Špičky prstů snadno projedou měňavým závojem a střetnou se se svěžím vzduchem noci na jeho druhé straně. Když ruku zase vtáhnu zpět, magie se opět uklidní.

Výborně.

Zvedne se vítr a do tváře mi zavane pronikavá vůně: výrazná, ostrá skořice. Teplá whiskey. Kouř stoupající z dlouze hořících polínek.

Sel obvykle obnovuje ochranná kouzla brzo večer, dřív než začne aktivita stínorozených nabírat na síle, proto je jeho jedinečná vůně tak čerstvá. Zábrany může vyčarovat jen kolem určitých míst, která nejsou

pohyblivá. Kolem budov, ohraničených pozemků, pokojů. Byla jsem přestěhována do lóže – mým přáním navzdory – právě proto, že se nachází uvnitř pevnosti vybudované z ochranných kouzel. Tohle konkrétní obaluje zdi z kamene a cihel a je mocnější než ta, která Sel používal dřív, díky čemuž se bez doprovodu mýtonoše či merlina dovnitř nikdo nedostane.

Artušovou dědičkou jsem teprve měsíc a už teď alespoň částečně chápu, jak se Nick musel cítit celý svůj život. Přidušený. Uvězněný. Mocný a bezmocný zároveň. Neklidný.

„Uf.“ Do citlivého nosu mě znovu uhoď závan pachů. Škubnu sebou a otočím se. Pohlédnu na budík na nočním stolku. Půl jedenácté.

Už je skoro čas.

Padnu na postel a rozčileně si odfrknu. Sel spolu s mýtonoši v tuhle chvíli nejspíš dorazil teprve k prvnímu stanovišti na hlídkovací trase, která vede lesíkem směrem k jižnímu konci kampusu. Bez ohledu na to, jak usilovně se snažím uvolnit, mám celé tělo napjaté jako pružinu. Dokonce i čelist mám pevně zatnutou, zatímco nečinně čekám.

Otevřeným oknem se dovnitř dostane studený závan větru, tentokrát mě polechtá na tvářích chladem raného podzimu. Připomínka, že zima se blíží a že čas kolem nás plyne.

Neměla bych být tady.

Tahle slova mi problesknou myslí každý den. Ať už jsem kdekoli, ať už dělám cokoli, vybublají na povrch odněkud z hloubi mého těla, vystoupají hrdlem a pak... dělají rámus v mém mozku.

Neměla bych sedět v téhle přednáškové místnosti a poslouchat výklad o anglické literatuře. Neměla bych se ládovat večerí o čtyřech chodech v jídelně pro mýtonoše. Neměla bych spát na měkké posteli v bezpečí uvnitř zdí lóže.

Jsem si jistá, že mým kamarádům už došlo, jak se teď asi cítím. Jak by to taky mohli nevědět? Greer sedí vedle mě na přednáškách, takže vidí, jak neustále klepu nohou. Nejspíš cítí, že se každou chvíli chystám vystartovat ze židle. Pokaždé, když se posadím k bohaté večerí, Pete sedí hned vedle mě, takže mu neujde, že se v jídle akorát šťourám

a zapomenu ho sníst. A když se mýtonoši vracejí ve dvě ráno z nočních hlídek, jsem pokaždé vzhůru a vítám je ve dveřích.

Všichni mýtonoši jsou ve vyčkávacím režimu. Já obzvlášť. Od události v ogof y ddraig, dračí jeskyni, všichni čekáme, co přijde. Od chvíle, kdy jsem – *jsme* – stanuli tváří v tvář smrti a zradě a kdy byly odhaleny hořké pravdy.

Od chvíle, kdy Nick zmizel, zatímco jsem pokojně spala vedle něj, unesený Isaacem Sorensonem, mocným kráľomágem, jenž je přísahou spoutaný s Nickovým otcem. Od té doby o sobě žádný z nich tří nedal vědět ani je nikdo jiný nespátřil.

Pocit marnosti je v těchto dnech zabydlený v mých útrobách jako řeřavý uhlík – a při pouhém pomyslení, že je Nick někde uvězněný, se vznítí v jasný a povědomý bolestivý plamen.

Hluboko pod kampusem Severokarolínské univerzity procitl před měsícem duch krále Artuše Pendragona – ve mně, své pravé potomkyni. Probuzení krále předznamenalo, že se opět blíží Camlann, odvěká válka mezi silami mýtonošů a stínorozených. A hned následujícího dne jsme od Nejvyšší rady regentů, kteří v současnosti Řádu kulatého stolu velí, dostali přísné rozkazy, abychom... nedělali vůbec nic. Máme chodit do školy, na zkoušky, dokonce i na párty, když nás někdo pozve. Nemůžeme si dovolit přitáhnout k řádu – nebo ke mně – ještě víc pozornosti, zatímco vyzvědači rady regentů střádají co nejvíc informací o našich nepřátelích a o tom, proč a kam Nicka unesl jim dobře známý a oddaný služebník. Až do odvolání dostali mýtonoši příkázáno zůstat, kde jsou, a nic nepodnikat.

Pro nás tohle znamená dlouhé týdny, kdy všichni skupinově tajíme dech, zatímco stojíme na pokraji války. Avšak pro *mě* to znamená, že musím sedět sama zavřená ve svém pokoji uvnitř lóže, zatímco ostatní mýtonoši tam venku loví naše nepřátele.

Táta o řádu věděl už předtím a má za to, že se jedná o starý akademický spolek. Věděl, že mě do něj Nick přizval. Když však zjistil, že jsem se najednou přestěhovala do budovy řádu, která stojí mimo

univerzitní kampus, dožadoval se vysvětlení. K tomu, aby se nechal přesvědčit, že je lóže legitimní a bezpečná, bylo zapotřebí děkana, mojí kamarádky Alice i mojí bývalé psycholožky Patricie. Nemohla jsem mu sice prozradit celou pravdu, ale pověděla jsem mu, že bezpečnější místo neexistuje. Což není lež, akorát...

Neměla bych tady být. Ani nechci.

A proto... jsem se nedávno rozhodla, že tady nebudu.

Že sem tam uniknu alespoň na pár hodin.

Znovu mrknu na hodiny. Tři čtvrtě na jedenáct. To by mělo stačit.

Když lezu na parapet, neubráním se tichému smíchu. Dokonce ani s Artušovou silou by mě nikdy nenapadlo vyskočit z okna v prvním patře, kdybych předtím nezažila skok z druhého na Selových zádech.

„Díky za inspiraci, královágu,“ pousměju se a přichystám se na kraj úzkého dřevěného parapetu.

Jaký že je rozdíl mezi skokem a pádem? To, že se rozhodně a silně odrazím od kamenné venkovní zdi lóže.

„Raz.“ Nadechnu se. „Dva.“ Zatnu zuby. „Tři!“ Skočím.

Jakmile dopadnu, jako bych slyšela hlas trenérky Gillian, jak mi radí, abych náraz vědomě ztlumila, pokrčila kolena a nenechala je napnutá. Když mě tenkrát cvičila poprvé, ještě předtím než jsem zdělila Artušovu nadpřirozenou sílu, moje nohy by neustály ani skok ze dvou metrů. Skok, jako je tehle, by vyslal veškerou sílu země skrz moje kotníky přímo do kolen a kyčlí.

Teď mě sice Artušova moc chrání před zlomenými končetinami, avšak s rovnováhou mi nijak nepomůže. Když se znovu postavím, maličko zavravorám, ale pak se mi podaří narovnat. Pokrok. Udělám jeden jediný krok směrem od budovy, když vtom mě zarazí něčí hlas.

„Jedné noci tě přece jen nachytá, to sama víš.“

Otočím se a uvidím postavu vynořující se ze tmy. William v zelené džínové bundě a modrých riflích s jízlivým úsměvem na rtech.

„A co mi za to udělá?“ založím si ruce na prsou. „Zase na mě bude řvát?“

Williamovi zacuká v koutcích. „Jo. Hlasitě.“ Zakloní hlavu a vzhledne k pohaslému oknu její ložnice. „Celkem slušný skok. I přistání, když už jsme u toho. Zvykáš si na Artušovu sílu.“

„To jo, ale...“ zavrtím hlavou. „Jen síla nestačí.“

„To nikdy.“ O tom, co je a není pravá síla, toho William ví víc než dost. Dvě hodiny každý den je nejsilnější z nás všech. Víc než já. Víc než Sel. Dokonce i než Felicity, která je Lamorakovou dědičkou.

Ticho. Kousnu se do rtu. „Přišel jsi mě zastavit?“ Mohl by, kdyby chtěl. Nejspíš by i *měl*, ale...

William si povzdechne a strčí si ruce do zadních kapes u kalhot. „Ne. Kdybych tě donutil vrátit se dovnitř, stejně by ses znovu dostala ven. Hádám, že pokaždé o něco kreativnějším způsobem.“

Když jsme se s Williamem setkali poprvé, měla jsem rozsáhlá zranění po střetu s pekelným psem. William mě vyléčil, zatímco jsem byla sotva při vědomí, aniž by znal moje jméno či se na něj byť jedenkrát zeptal. Nedlouho potom – když už toho věděl dost na to, aby pojal podezření, že zatajuju pravý důvod, proč se chci připojit k řádu – moje zranění zahojil znovu. Chápe, jakou hodnotu mají tajemství, a nikoho za ně neodsuzuje. Což je vážně požehnáním. Obzvláště dneska večer.

Namísto káravého pohledu mě sleduje se smířlivým výrazem ve tváři a čeká, až se sama ke svým zločinům přiznám. Vzdychnu si. „Jak dlouho?“

„Jak dlouho vím, že se po nocích tajně kradeš z domu?“ Bradou ukáže na moji pravou ruku. „Od pondělka, kdy jsem si u snídaně všiml tvého neuměle zabandážovaného popáleného zápěstí.“

To bylo před čtyřmi dny, teď už se mi popálenina skoro zahojila. Schovám ruku za zády. „Myslela jsem si, že se mi ho povedlo skrýt v rukávu.“

„Však jo,“ přikývne. „Přede všemi kromě mě.“

Jsem vděčná za to, kolik toho William jednoduše... *ví*, i když to neříká nahlas. Nechce se mi s ním ale probírat popáleniny, jimž jsem se zatím nedokázala naučit předejít.

„Sel by si toho taky všiml, kdyby tě ten den viděl.“

„Jenže mě ten den neviděl,“ zamručím.

William to ponechá bez komentáře.

„Myslela jsem, že budeš na hlídce s ostatními.“ Mávnu rukou do prostoru mezi námi. „Nebo je tohle další z těch vašich nápadů, že mi někdo musí dělat bodyguarda?“

„Bree.“ William se na mě dlouze zadívá a tíha jeho přátelského napomenutí se mi pomalu usadí jako měkké závaží na ramenou. „Nemůžeš se nám přece divit, nebo jo?“

„Ne.“ Odvrátím pohled a odrecituju prastaré rčení, na něž mi od oné noci v jeskyni nikdo nedovolí zapomenout. „*Skolí-li probuzeného Artuše stvoření stínorozené krve, zpřetrhají se navždy linie rodů mýtonošů.* Rozumím.“

Neměla jsem v plánu se odsud vytrazit, alespoň zprvu ne. Jenže pak jsem se jednoho dne od Greer dozvěděla, že Sel přikázal mýtonošům z řad dědiců a panošů, aby mě doprovázeli, když přecházím na kampusu z jedné budovy do druhé. *Tiše*, abych si nevšimla, že mě chrání před možným útokem. *Nepozorovaně*, aby mě jejich neustálá přítomnost neurazila.

Já se ale urazila i tak.

Horký pocit zuřivosti se ve mně začne nadýmat i teď a já instinktivně sevřu ruce v pěst – až se mi do masa zaryjí nehty. Syknu a okamžitě povolím. Artušova síla je spíš protivná než užitečná, když nemám dovoleno ji používat. Zhluboka si povzdechnu a znovu se podívám na Williama, který si se zájmem prohlíží moji ruku. Bože, jemu vážně neunikne vůbec nic.

Tázavě nadzvedne obočí. „Tak proč jsi naštvaná, když tomu rozumíš?“

„Protože bych se přece měla bez problémů dokázat ubránit sama. Měla bych v téhle válce bojovat po boku ostatních.“

„A taky že budeš. Jen ne teď.“ Pohlédne za mě směrem, kterým jsem se chystala vydat do lesa. „Míříš do arény?“

Nemá cenu nic skrývat. Souhlasně přikývnu.

Ve tváři se mu objeví pochyby. To, že se po nocích plížím z domu, je jedno tajemství, ale že mám namířeno do arény úplně sama, je tajemství druhé. „Už je dost pozdě a zítra ráno je zádušní mše...“

„Vím.“ Kousnu se do rtu. Nezapomněla jsem, co nás zítra čeká. Jak bych taky mohla. Řád se zítra oficiálně naposledy rozloučí s Russem, Whittym, Fitzem a Evanem. Bude to první pohřeb, kterého se zúčastním po tom mámině. „Vrátím se brzo. Slibuju.“

„Bree...“

Zatvářím se prosebně. „Prosím.“

Povzdychne si, pobaveně protočí panenky a nakonec ustoupí. „Dobrá.“ A pak si k mému překvapení stoupne vedle mě. „Ale v tom případě půjdu s tebou.“

Zamrkám. „Vážně?“

Pokrčí rameny. „Až po tobě.“

Cestu lesem známe oba tak důvěrně, že ani nepotřebujeme svítilny. Kdyby s námi byl Sel, posvítíl by nám na cestu dlaní plnou éteru.

Ale kdyby s námi Sel byl, tak by mě taky zavlekl zpátky do domu, třebaže jsou lóže a její bezprostřední okolí za třemi vrstvami jeho ochranných kouzel. Bariéra v mém okně je jen tou první z nich.

Když prorazíme druhou neviditelnou zeď mesmeru, povšimne si William, jak na ni zareaguju. Jak se mi nakrčí nos a začnou slzet oči. „Ty tvoje krvečárny schopnosti jsou fascinující.“

„Že poznám éter po čichu?“ Jediné, co mi krvečáry v danou chvíli propůjčují, je pasivní schopnost odhalit přítomnost magie: éter vidím a dokážu ho poznat i po hmatu. Podle vůně poznám, když jej někdo použije k vytvoření kouzla.

„Nejen to. Každý mýtonoš pozná, že je v blízkosti éteru nebo když se jím někdo vyzbrojuje, ale ty dokážeš rozpoznat, kdo dané zaklínadlo použil, v jakém je rozpoložení...“ Nevěřičně zavrtí hlavou.

Veřino krvečárny zaklínadlo mělo především za úkol pomoci jejím potomkyním vycítit blízkost uživatelů éteru, kteří by po nás mohli jít – což se týká hlavně merlinů.

„Jestli se můžu zeptat,“ ukáže na závoj ochranného kouzla, jímž jsme právě prošli. „Co jsi teďka cítila?“

Znovu se nadechnu. „Trochu to štípe v nose, což znamená, že když to kouzlo Sel prováděl, byl našťvaný.“

Tiše se zasměje. Odmlčí se. Znovu se nad mojí odpovědí zamyslí a zanalyzuje ji tím svým lékařským mozkiem. „Zníš trochu, jako bys měla ucpaný nos. Alergická reakce?“

Zvážím to. „Ne. Spíš... Je to, jako by kolem mě prošel někdo navoňný fakt hodně silnou kolínskou.“

William se skrčí a projde pod větví. „Takže Sel po sobě zanechává pořádný dojem.“

Tiše záúpím. „Dokonce i když je zrovna někde úplně jinde! Všechny ty hlídky, mýtonoši, co mi dělají bodyguardy, rozkazy a příkazy. Nedá se to vydržet.“

William se zasměje a v šedých očích mu zajiskří.

„Čemu se směješ?“ zeptám se.

Mírně se usměje. „Zníš úplně jako Nicholas.“

Dneska už podruhé mnou projede bolest. Tentokrát je to ještě horší, protože jsem se ji předtím snažila utlumit hluboko v sobě. Silná bolest, kterou mi ztráta Nicka způsobuje, není tak ničivá jako zármutek, který se mě zmocní, když pomyslím na mámu. Je ostřejší. Nachází si cestu mezi mými žebry jako skalpel. Donutí mě zalapat po dechu a nemožní mi se nijak bránit. Stromy se rozmažou. Oči mě pálí. Zastavím se.

Nick byl hnedka vedle mě, když ho unesli. Ta noc ho připravila o titul, jeho otec ho zradil, a přesto se Nick rozhodl zůstat po mém boku, zatímco jsem se zotavovala v jeho posteli. Občas mě napadne, že si pamatuju jeho horký dech na své klíční kosti, konejšivou tíhu jeho paže na svém bříše. Slůvka, která mi šeptal do ramene: „*Ty a já, Bí.*“

„Bree.“ William vkročí do mého zorného pole. Promlouvá tichým, chlácholivým hlasem. „Neexistuje důvod, proč bychom se měli obávat, že mu jeho otec způsobí jakoukoli újmu.“

Mrkáním zaženu pálení slz. „Újma si ho najde sama. A jestli půjdou věci tímhle tempem, tak mnohem dřív, než ho najdeme my.“

William volí svá další slova pečlivě. „Je to dvě stě čtyřicet let od doby, kdy Artuš naposledy povolal svého dědice. Nikdo z nás, kdo jsme teď živí, nezažil moment podobný tomu, v jakém se právě nacházíme. Všechno, co o Nejvyšší radě regentů vím, souzní s jejich... rozvážností. S tím, jak opatrně postupují ve chvíli, kdy je válka na obzoru a životy jednourozených v ohrožení...“

„Životy jednourozených nejsou ty jediné v ohrožení,“ namítnu. „Nicka unesl člověk schopný zabít. Jemu taky hrozí smrt!“

William trpělivě stiskne rty. „Stejně jako tobě.“

Obvykle se s Williamem nehádám, nebo aspoň ne doopravdy. Ale co se tohohle tématu týče, poslední dobou si pravidelně vyměňujeme názory a protiargumenty.

„Až na to, že každý, kdo o řádu ví, má pořád za to, že Artušovým dědicem je Nick.“ Zhluboka se nadechnu. „A jeho otec spolu s Isaacem s ním utekli kdoví kam a s neznámo kolika stínorozenými v patách, kteří po něm nemilosrdně půjdou, dokud ho nezabijí. Což znamená, že jeho život je momentálně v mnohem větším ohrožení než můj.“

O tomhle nemá cenu se dohadovat a William se o to ani nesnaží. Držet v tajnosti moji pravou identitu v zájmu mého bezpečí bylo to úplně první, co rada regentů přikázala. Až do chvíle, kdy mě v ogof y ddraig Artuš povolal, byl jeho dědicem Nicholas Davis. A naprostá většina příslušníků světa mýtonošů žije v domnění, že jím Nicholas Davis stále je. Jenže on Artušovým dědicem ve skutečnosti není. Zato já ano. Nick si nevzal dovolenou od školních povinností, aby se mohl připravit na usednutí na trůn, nýbrž byl unesen a já jsem tou, kdo se teď musí připravit. Právě teď je na světě ani ne dvacet lidí, kteří o tomhle vědí – a můj život závisí na tom, že kruh důvěry zůstane co nejužší.

Jakožto probuzená dědička Artuše a kotva kouzla věčnosti jsem živoucím ztělesněním moci mýtonošů. Můj život a moje krev dodávají jako motor sílu magii, jež poutá duchy a nadpřirozené schopnosti

krále Artuše a jeho dvanácti rytířů s jejich dědici. Pokud zemřu rukou stínorozeného démona, zanikne se mnou i kouzlo a patnáct set let moci mýtonošů dojde konce. Žádný dědic už nebude nikdy povolán svým rytířem a lidstvo padne za oběť nadvládě stínorozených. Démoni se budou moct volně krmit lidskými emocemi, rozsévat chaos a spory a útočit, na koho se jim zamane, zcela bez postihu. Takže žádný stres, víte jak.

William si povzdychne. „Po obřadu budeš do všeho moct víc mluvit.“

Protočím panenky. „Myslíš ten obřad, kde znovu vytáhnu Excalibur. Tentokrát před publikem?“

William se zamračí. „Vytažení meče uprostřed bitvy bylo spontánní a nezbytné...“

A taky jsem se o něj nezasloužila jen já, pomyslí si. Ale Vera, Artuš a já. Všichni společně. Meč nevytáhla jedna ruka, ale tři.

„O svůj právoplatný titul se musíš přihlásit formálně, a hlavně úmyslně za přítomnosti regentů, abys zahájila přenos moci, a to oficiálně. Obzvláště v době války.“

Odfrknu si. „Artuš svoje dědice přece povolává jenom v době války, Williame.“

„Snad pokud jde o válku se známým nepřítelem. Pokud ten goruchel schopný napodobovat lidi, Rha...“ William usekne nedořečenou větu. Nadechne se, než se znovu pokusí ji dokončit, jako by musel svoje rty donutit k vyslovení jména démona, který zavraždil Evana Coopera a napodobil ho tak dokonale, až obelstil všechny členy kapituly. „Pokud je to, co Rhaz tvrdil, pravda, jsou na kampusu možná další jako on. A i kdyby lhal, stejně nemůžeme riskovat a přitahovat k tobě nebo k Nickově nepřítomnosti nechtěnou pozornost. Obzvláště když se každou noc otevírají Brány a Camlann se neodvratně blíží. Naše síly nejsou úplné.“

Má pravdu. Kompletní kulatý stůl sestává z šestadvaceti mýtonošů: třinácti dědiců, z nichž každý má po svém boku panoše, který je s ním spoután přísahou. Když mě Artuš povolal, získal kulatý stůl dalšího

probuzeného dědice, ovšem Rhaz čtyři z nich zavraždil: Fitze, Evana, Russe a Whittyho. Jejich jména jsou vepsaná ve Williamových očích. Jména mrtvých členů řádu, mrtvých bojovníků, mrtvých přátel.

Když Fitz zemřel, sir Bors povolal namísto něj jeho mladšího bratra Sullyho téměř okamžitě. Avšak Evan, Russ i Whitty byli panoši a jejich dědicové si ještě nevybrali náhradníky. Ne že by měli zrovna širokou škálu možností. Poté co se začalo proslýchat, že Whitty padl v souboji s démonem jen pár hodin po tom, co se stal Williamovým panošem, většina pážat, která se utkala v letošním turnaji o místa panošů, se ze soutěže odhlásila.

A pak jsme tady Nick a já. Nick už možná není dědicem Artuše, ale pořád je dědicem Lancelota. Zákon řádu nám ukládá, že si každý musíme najít svého vlastního panoše.

Merlin vymyslel svoje kouzlo pro původní osazenstvo kulatého stolu, tedy pro dvacet šest členů. Abychom společně byli co nejsilnější, musí nás být dvacet šest – a v tuhle chvíli nás je pouze dvacet jedna.

Válka se blíží a my jsme nepřipravení.

„Rada regentů ti svěří království v nesnadné chvíli, Bree. Ale nevybaví tě okruhem lidí, kterým bys nemohla důvěřovat. A za to jsem já osobně rád.“ Čelo se mu v nezvyklém projevu emocí sraštil bolestí. „Přišli jsme o příliš mnoho lidí, a proto musíme být obzvláště opatrní. Potřebujeme spojence, s nimiž nás pojí přísaha.“

Moje ruka najde ve tmě jeho předloktí a stiskne jej, než se vydáme po cestě dál.

Hryznu se do rtu. „Když už je řeč o přísahách... Sel...?“

„By nám dal vědět, kdyby skrze svoji přísahu vycítil, že je Nick v nebezpečí,“ pronese William klidně. „Nick má velkou vyjednávací hodnotu. Lord Davis se tuhle hru vynasnaží hrát co nejrozumněji.“

Znovu zamručím. „Pořád se mi nechce věřit, že k té přísaze Merlin nepřipojil nějaké sledovací zaklínadlo nebo tak něco. K čemu je dobré, že osobní strážce pozná, když je jeho svěřenec v nebezpečí, když ani neví, kde ho hledat?“

„Tenkrát se kráľomágové od svých svěřenců ani nehnuili.“ William pozvedne obočí. „V dnešní moderní době je tohle trochu... náročnější.“

Po chvíli dorazíme do prázdné a ztichlé arény, noční teploty jsou příliš nízké i pro divoká zvířata a hmyz. Scházíme po schodech vytesaných do skalní stěny za doprovodu ozvěny našich kroků. Zespona nás vítá vlhký, nasládlý pach tlejícího listí a mokrého dřeva.

Během noci první zkoušky jsem po těchhle schodech scházela spolu s Nickem, který mě vedl, protože jsem byla oslepená Selovým mesmerem. Když teď jdu stejnou cestou, jako bych cítila jeho hřejivé velké dlaně na svých ramenou. Jako bych slyšela jeho hlas – tlumený, pobavený smích ze zapomenuté vzpomínky.

„Opatrně, Bí, opatrně. Víš, problém je, že kdybys spadla, neměl bych na výběr a musel bych jakožto chrabrý rytíř skočit za tebou.“

„Pořád ještě nosíš jeho přívěsek?“ vytrhne mě ze zamyšlení Williamův hlas.

Sešli jsme ze schodů, on stojí za mnou a shlíží na moje prsty, jež si pohrávají s mincí s vyrytým drakem Pendragonem, která mi visí na hrudi.

Do uší se mi nažene horkost. „Jo.“

Minci jsem sice dostala od Nicka, ale teď mi spíš než jako dar od něj připadá, že je to něco, co oba dva sdílíme. Symbol Artušova rodu, drak ve skoku, znamená krále na jedné straně, a na straně druhé symbol mýtonošů – kruh, v jehož středu leží diamant se čtyřmi špičatými rohy. Pamatuju si, jak rozhořčená jsem byla, když mi minci Nick poprvé dal, že si mě tím chce přivlastnit způsobem, který se mi nezdál správný. O něco později jsem si dovolila myšlenku, že bych možná mohla být jeho způsobem, který se mi zamlouval víc. A později jsem jeho byla.

Zavrtím hlavou, myšlenku zaženu a vedu nás oba do travnaté arény. Když dojdeme do jejího středu, William se prudce zastaví. „Selovo poslední ochranné kouzlo...“

„Se táhne podél tamté linie stromů. Zkontrolovala jsem si to.“ Bradou pokývnu směrem ke druhé straně hřiště. Třetí, vnější ochranná

bariéra, kterou Sel vytvořil, začíná kousek od příkopu, v němž jsem se jednou schovávala spolu se Sydney, taky pážetem, během turnaje. Od tamtud hranice putuje obloukem kolem dokola lesa zvaného Battle Park, který i s lóží v centru uzavírá v obřím kruhu.

William uspokojeně přikývne. „Dobře. Tak ukaž, co v tobě je, nováčku.“

Vím, o co se snaží. Škádlivě mi připomíná, že i když jsem v soubojích turnaje uspěla já – ne Artuš – díky schopnostem, které jsem si vydřela, ostatní dědicové na mě mají několikaletý náskok v používání éteru v boji. Na možnost, že jednou zdědí éterové schopnosti svých rytířů, se začali připravovat už v šesti letech. V sedmi cvičili s gumovými a dřevěnými verzemi zbraní, jež jejich dávní předchůdci upřednostňovali. Oproti nim mám šestnáctileté zpoždění a jsem teprve v začátcích svého výcviku.

Domnívám se, že mi chce připomenout, abych na sebe nebyla příliš tvrdá. Abych pamatovala, že i on, třebaže velmi zdatný, je jen člověk, stejně jako já. A lidé se musí éter naučit ovládat malými krůčky.

Avšak myšlenka, že on a ostatní dědicové mezi mýtonoši začali s tréninkem desetiletí předtím, než byli povoláni, mi jen připomene, jak moc pozadu jsem. Média nemůžou ovládat mrtvé. I kdybych s Artušem dokázala navázat spojení dle libosti, nemůžu – ani nebudu – se spoléhat na to, že mi propůjčí sílu tím, že mě posedne. Mám-li někoho vést, musím éter umět přivolat i ovládat bez cizí pomoci, tak jako to dokážou ostatní.

Slyším vlastní hlasitý a chraplavý dech. Srdce mi narazí do žeber jednou, dvakrát. Zavřu oči. Snažím se je uklidnit. Znovu se nadechnu. Otevřu dlaně namířené k nebi.

„Éter je všude kolem.“ Williamův tichý hlas mi zazní v uších. „Máš jej na dosah konečků prstů.“

Éter je všude kolem mě. Je tady a čeká.

„Jen zašeptání. Nic víc nepotřebuješ.“

Zakřením se. „Sel si o moc neříká šeptem, on ji k sobě přitahuje silou.“

William se krátce zasměje. „Jeho příklad následovat nemusíš, alespoň tady ne.“

Hluboce se nadechnu a snažím se něco zachytit, aniž bych se po něčem natahovala, když vtom se mi na kůži rukou roztančí teplý vzduch – éter. A pak otevřu oči a přivolám jej k sobě. Vyzývám ho, aby se přeměnil z neviditelného plynného skupenství na viditelnou energii, kterou bych mohla ovládat – a najednou se mi ruce a paže zažehnou modrým plamenem.

„Dobrá práce,“ zamumlá William. „Přivolání éteru a proměnění jej v mágoheň byla první překážka. A teď ho ukovej...“

Teplota mágoheň stoupá. Syknu, ale nepovolím, a představím si, jak se rozvířené plamínky seskupují a tuhnou v Excalibur. V myslí utvořím jílec Artušova meče a *naléhám* na plameny, aby nabyly jeho podoby. Představím si rozvířené éter i to, jak se slučuje do tvaru dlouhého ostří, znovu a znovu, dokud se tenká vrstva za vrstvou nestanou zbraní s naostřenou čepelí.

Avšak moje vůle není dost silná na to, aby mágoheň zchladila do pevného skupenství. Moje představy nezaberou.

Éter jen hoří dál.

Místo toho, aby se plameny proměnily v pevnou zbraň, rozhořívají se silněji a šlehají výš a výš. Chloupky na mých předloktích jsou sežehnuté, do nosu mě uhodí pach spáleniny. „Ale no tak...“ zabručím.

William přikročí blíž. „Bree, přestaň. Zkusíme to zas jindy.“

„Ne.“ Potřebuju to zkusit znovu *teď*. Dokud ty plameny mám. *Moje zbraň je... je jedenapůlruční meč. Se širokou stříbrnou čepelí, jejím středem se táhne žlábek...*

„Bree...“

„Dokážu to.“ Zatnu zuby. *Hruška má kruhový tvar. V jejím středu je zasazený rudý diamant...*

Syknu hlasitěji a po chvíli tiše zaskučím. Už mě nepálí éter, nýbrž moje neochota jej pustit.

„Bree, pusť ho...“

„Ne! Potřebuju jen...“

„*Pust' ho!*“

Magie se mi zakousne do kůže, popálí mě hlouběji. Vyjeknu – a pak éter konečně pustím.

Vzduch kolem exploduje směrem ode mě a k zemi, do obličeje mi vmete hlínu a uschlé listy a pak se éter zatetelí a beze stopy zmizí.

„Sakra!“ pěstí uhoďím o zem – a nechtěně jí prorazím do hlíny důlek.

William zakašle a máváním si odhání prach od obličeje. „Teď sis rány zanesla špínou.“

Otráveně zasténám. Má pravdu. Hlínu mám i ve vlasech. Jestliže chci zítra vypadat hezky, budu si je muset znovu umýt. „*Sakra!*“ zana-dávám znovu.

William poklekne vedle mě a položí svou stříbrem obalenou dlaň na mé předloktí. Přivolal éter, aby mě mohl zahojit svým léčivým swynem, tak rychle, že jsem to ani nezaregistrovala. Nos mi zaplní svěží citrusová vůně, která vždy doprovází jeho použití éteru. „To nevádí.“

„Ale vadí! Tentokrát jsem se snažila vytvořit Artušův meč. Předtím zas jeho štít. Nebo aspoň jednu blbou rukavici, Williame. Nedokážu z éteru ukout z Artušovy zbroje *nic*, a už vůbec ne nic dost pevného na to, aby to vůbec k něčemu bylo.“

William uchopí moji pravou ruku do svých laskavých prstů a nespokojeně zamlaská. Popáleniny hrozně štípou a pálí, teď ještě o něco víc, protože se na spálené lesklé rudé pruhy kůže nalepila špína. „Vytváření pevných nástrojů z éteru mi dřív taky připadalo nemožné, i po všem, co jsem si nastudoval...“

„Jenže já nemám celé desetiletí na nějaké studium!“ křiknu.

Jelikož je William zvyklý na Selovy výbuchy zlosti – mnohem intenzivnější a hlasitější než moje –, ani sebou neškube, nevzhledne a povídá dál. „I po všem, co jsem si nastudoval, mi trvalo spoustu hodin, než jsem si v duchu vybavil Gawainovy dýky a dokázal je z éteru ukovat. Často jsem se chodil dívat do skladu na jejich repliky, potěžkával si

je, snažil se zapamatovat si pocit rukojeti ve své dlani. Abys zbraň dokázala ukout, musíš ji dobře znát. Myslím, že potřebuješ s Excaliburem strávit víc času. Pamatuj na to, že v našem světě je jedinečný. Je to zbraň z éteru, která nabývá na síle s každým dalším dědicem, který jí vládne, a mění se s každou rukou, která ho uchopí.“

Williamovy swyny jsou doslova balzám. Tiší a uklidňují.

„To, co ty z éteru vytvoříš, nehoří. Umíš jej zchladit z tohotohle,“ mávnu levou rukou kolem sebe, „na tohle,“ ukážu na svoje zápěstí obalené lesknoucí se stříbrnomodrou tekutinou.

„Pro začátek není éter, který přivolávám, zdaleka tak horký jako ten tvůj. A taky ho rozhodně nepřivolávám stejné množství jako ty.“

Zamračím se. „Co tím chceš říct?“

„Chci tím říct, co už oba víme. Že jsi neobyčejná. Máš neznámý druh schopností – nebo snad neznámou kombinaci schopností. Neviditelná všudypřítomná energie, které říkáme éter, je proměnlivým prvkem, který lze ovládat, ale to, jak se za různých podmínek promění, závisí docela dost na tom, kdo jej ovládá. Dědicové a panoši jsou omezení tím, co zdědí po svých rytířích. Já můžu jako Gawain vytvářet swyny a ukovat brnění. Nejde sice o stejný druh, jaký se používal v šestém století – tenkrát neměli žádné pláty. Ale musí to být typ brnění, které vyhovuje Gawainovým darům. Jediná zbraň, kterou můžeme vytvořit, je ta, kterou si naši rytíři vybrali. Merlinové vytvářejí díky svému částečně démonickému původu cokoli, co si usmyslí: hůl, obřího psa či ochrannou bariéru. A ty sama ses v bitvě vyzbrojila éterem v podobě mágozně a spálila jím demony – něčeho takového nejsou mýtonoši schopní.“ Odmlčí se. „Co vlastně tvoje krvečárny schopnosti? Můžeš přivolat ét... kořen ze svého nitra a ten pak přeměnit v něco hmatatelného?“

Zavrtím hlavou. „Tímhle způsobem krvečárny kořen nefunguje. Neslouží k útoku, ale k obraně.“

To, čemu mýtonoši říkají „éter“, nazývají půdočární „kořenem“. Místo vytváření zbraní půdočární obvykle navazují spojení se svými

předky a žádají je o přístup k všudypřítomnému koření. A nezdá se, že by byli nějak omezení v tom, k čemu kořen následně použijí, jestli k léčení, nebo k procházení se vzpomínkami.

Ovšem krvečárné zaklínadlo, o něž se postarala Vera, to ještě umocňuje. Tam v jeskyni vytryskly rudé plameny kořene přímo *ze mě* a plazily se z vnitřku těla podél mých paží. Z úst mi šlehal karmínový oheň a spaloval isely a jejich démonická těla na uhel – avšak teprve poté, co na mě oni zaútočili.

William zamýšleně zabručí a přeneše prsty, z nichž ukapává hojivý éter, nad moji levou ruku. Popáleniny na pravém předloktí už nebolí, zato šíleně svědí. „To, co jsi předvedla v ogofu... vyžadovalo mnohem víc moci než vytváření libovolné mýtonoší zbraně. Žádnou zbraň jsi ani nepotřebovala, ty ses jí stala.“

Jeho slova mi připomenou ta Veřina. *Ocel vyostřená bolestí... Nejsilnější a nejmocnější z mých potomkyň*. Prodýchám se vzpomínkou na její hlas, na každou slabiku, která se do mě zaryla jako špička nože. „Nic z toho – Artušovo éterové brnění ani Veřin krvečárný kořen – jsem neměla pod kontrolou já. Zrovna tak jako teď.“ Znovu se mu podívám do tváře a pevnějším hlasem pronesu: „A já je pod kontrolu potřebuju dostat dřív, než se tady ukážou regenti.“

„Proč? Jsi probuzenou korunní dědičkou krále Artuše. Jestli máš kontrolu nad jeho éterovými schopnostmi, nebo ne, na tom nic nemění. Svůj titul můžeš při obřadu získat, aniž bys vytvořila jediný plát éterového brnění, a dokonce můžeš být i korunovaná. To *ty* jsi vytáhla Excalibur z kamene.“ Široce se usměje. „Jsi jeho dědička, a to i navzdory popáleným předloktím.“

„Jestli mám ale stát v čele pátrací akce po Nickovi, potřebuju si získat respekt regentů i ostatních dědiců. Musím v tomhle být stejně dobrá, jako by byl Nick.“

„No,“ podotkne soucitně William, „chceš znát moji diagnózu? Co se týče Artušových schopností, je to jenom otázka času. A do té doby víš alespoň, jak fungují tvoje krvečárné schopnosti.“

Odfrknu si a kopnu do trsu trávy. „Nevím zdaleka tolik, kolik bych chtěla. Ze začátku jsem před krvečáry utíkala, i když jsem tenkrát pořádně nevěděla, co jsou zač, protože jsem se nechtěla vyrovnat s máminou smrtí. Kdybych se k tomu všemu postavila čelem, měla bych ke koření přístup už před několika měsíci.“

William mě sleduje. „Tohle teď děláš? Stavíš se ke svým výzvám čelem?“

Na chvíli se nad jeho slovy zamyslím a znovu se ke mně vrátí Verřina slova. Horká a ostrá a precizně mířená. *Utíkaly jsme... abys ty nemusela*. A potom matčina slova z ukryté vzpomínky, kterou tu po sobě nechala. *Až přijde čas, pokud přijde, neboj se. Bojuj*. Máma o naší krvečárné moci nevěděla zdaleka tolik co já, a stejně ji využila k tomu, co bylo správné. Zachránila díky ní lidské životy.

„Ano,“ povím mu. „Už před ničím nebudu utíkat.“

„Co tady vy dva *do hajzlu* děláte?!“

Arénou se jako prásknutí bičem rozezní Selwynův hlas a oba nás vyleká. Zasténám a podívám se nahoru. William vzdychne a zavrtí hlavou.

Selova vysoká, tmná postava stojí nahoře na skále. Je příliš daleko na to, abych viděla, jak se tváří, ale nepotřebuju zrak, abych vycítila jeho zlost. Jeho pohled mě pálí na tváři i na vzdálenost patnácti metrů.

Překročí přes okraj útesu. Kabát se mu nafoukne za zády a zašustí ve větru jako tmavý stín. Jakmile Selwyn dopadne, promění se v zuřivou šmouhu a vmžiku stojí vedle mě.

Takhle zblízka mají jeho oči pronikavě zlatou barvu. Vypadá, jako by se zrovna vrátil z lovu: tváře má zružovělé, vlasy černé jako havraní peří rozcuchané větrem, jeho tmavý kabát je zašpiněný od hlíny a kolem něho celého se vznáší čerstvý a štiplavý oblak jeho éterové stopy. Whiskey v plamenech.

„Co má tohle znamenat?!“ zahřmí a rozzuřeně se zahledí na Williama.

William si znovu ztěžka vzdychne a pokračuje ve stejné činnosti. „Ahoj, Selwyne. Tak už jsi zpátky z lovu?“

„V kampusu nic není,“ vyštěkne Sel. „Představ si ale, jak mě vyděsilo, když jsem se vrátil domů a ani jeden z vás tam nebyl. Máte dvě minuty – nebo ne, jednu minutu – na to, abyste mi vysvětlili, co to jako má být, než odvěču Br...“ Pohled mu padne na moji paži, již William drží v rukách.

Je opravdu víc než rozčilený vzhledem k tomu, s jakým zpožděním si všímá věci kolem sebe. Během okamžiku, který netrvá déle než jeden nádech, si merlin všimne léčivého éteru, který pokrývá moji paži od zápěstí až k loktu. Nosní dírky se mu rozšíří, když nasaje ozónový pach, jenž se nese vzduchem. „Popálila ses.“ Zvedne hlavu a jeho přísný pohled najde moje oči. „Už zase.“

To je poprvé, co se mi podíval do očí, od chvíle, kdy dorazil. Poprvé, co se po týdnu vidíme. Poprvé, co na mě promluvil po několika dlouhých dnech mlčení.

A jsme zpátky uprostřed stejné hádky, která to dlouhé ticho mezi námi způsobila.

Kousnu se do rtu, abych se na něj nerozkřičela. „Už jsem ti řekla, že nemůžu jen tak sedět u sebe v pokoji, zatímco jste všichni ostatní venku a lovíte a bojujete. Měla bych...“

„Měla bys být v lóži!“ zavrčí. „Za třemi vrstvami ochranných kouzel, Briano!“ Ukáže na moje zranění. „A tady snad vidíš proč.“

Do tváří se mi nahrnou rozpaky a stud. Neujde mi, že se Selwyn rozhodl mi vyčinit použitím mého celého jména. „Až budu mít kontrolu nad Artušovým éterem, nebudu žádnou ochranu potřebovat. A ty mi nemůžeš rozkazovat až do aleluja, královágu!“

Probodne mě ledovým pohledem. „Rozkazovat ti přestanu až po obřadu zasvěcení králů a ani o vteřinu dřív.“

Teď už se rozkřičím – beze slov, jen frustrovaně zavrčím skrz zaťaté zuby. „A ostatním?“

Sel zdvihne tmavé obočí. „Zkus mluvit konkrétněji.“

„Ty...“ snažím se postavit na nohy, ale William mě stáhne zpátky do sedu. Ještě není půlnoc, takže bych se mu s pomocí Artušovy síly

mohla vytrhnout, jenže tohle je *William*. Do naší hádky se sice míchat nebude, ale léčitелеm zůstane vždycky – s čerstvými ranami mi nikdy nedovolí odejít. „Přikázal jsi ostatním, aby mě v kampusu špehovali!“

Sel stáhne rty do tenké čárky. „To je pravda.“

„Nepotřebuju, aby mě hlídali na každém kroku...“

„Očividně potřebuješ.“ Zavrtí hlavou. „Máš vůbec tušení...“

Preruší ho krátké vřeštivé zavytí, jež se ozve z druhé strany příkopu vedoucího kolem arény. Ten zvuk roztržku prudce ukončí. Srdce se mi rozbuší tak silně, až mě zabolí. Tenhle křik znám... Pamatuju si jej.

„Sele...“

Prěkvapení v jeho tváři vystřídá téměř okamžitě vražedné soustředění. „Postav se zleva,“ přikáže Sel a bleskově se připraví po mojí pravicí, a mezitím už natahuje do obou dlaní éter.

William už stojí na nohou a vmžiku se postaví vlevo ode mě. Tělo mu hned začne pokrývat éterové brnění z drátěné košile a plátů, které o sebe cinkají.

Pišťivý vrískot se ozve znovu. Odrazí se o skalní stěnu a ozvěnou se vrací mezi stromy, mate naše uši. „Kolik jich je?“ zeptám se.

„Hodně. Možná celá smečka.“ Sel pohlédne za nás a nahoru na hranu útesu, odkud se černočernou nocí táhne další kus lesa až k lóži. Vím, co zamýšlí. Chce, abych se rozběhla zpátky směrem, odkud jsem přišla, abych se utekla schovat do bezpečí za kouzelné bariéry. „Běž.“

„Ne.“ Pevně zvednu bradu. „Vždyť mám Artušovu sílu!“

V očích mu zablyskne. „Ne však jeho moudrost.“ Ať už spřádá jakékoli plány, ať už si v mysli přehrává jakékoli scénáře, žádný z nich nezahrnuje mě. „Williame, potřebujeme Gawainovu sílu. Jak dlouho ještě?“

William vzhledne na měsíc nad námi. Rychle zmapuje noční oblohu, která rozhoduje o moci, jež mu koluje v krvi. „Aspoň pár minut...“

Sel zanadává. „Tolik času nemáme.“

„Dostaň Bree zpátky do lóže,“ řekne William. „Zvládnou to tady sám.“

Sel přimhouří oči a zahledí se do tmy, v níž vidí víc než my – a zbledne. „Ne, Williame, nezvládneš.“

„Selwyne!“ Williamovi přelétne přes obličej uražený výraz. „Řekl jsem, že to zvládnou sám! Přestaň být...“

„To ne...“ Konečně vidím, co nás v lese vystopovalo.

William se zadívá směrem, kterým ukazuje můj prst, a zesíná. „Panebože.“

Mezi stromy se vynoří tucet obrovských, plně ztělesněných, obrněných pekelných lišek. Tyhle příšery jsou sice nižší démoni, avšak vysoké jsou jako nákladáky. Stojí v řadě, která se táhne devět metrů oběma směry. Za nimi zeleně svítí éterový kouř, který s každým švihnutím jejich šupinatých ocasů stoupá ve shlucích obláčků.

William jednou pootočí obě zápěstí – prudce obrátí dlaně vzhůru – a předloktí mu hned zakryjí zářící rytířské rukavice. „To není smečka...“

„Není,“ zaskřípe Sel zuby. „Spíš legie.“ Během uplynulých pár chvil nastrádal dost éteru k tomu, aby mohl vytvořit mlhu, jež nám víří kolem kotníků – éter je studený a merlin nad ním má dokonalou kontrolu –, nevím však, jestli to bude stačit. Spolu se Selem jsme se už dřív jen sotva zvládli vypořádat se třemi liškami, které byly navíc o polovinu menší než tyhle a jen částečně ztělesněné.

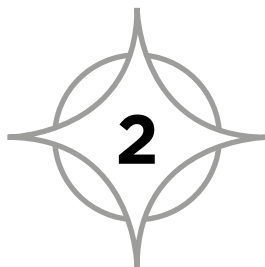
Ještě nikdy jsem neviděla tolik plně ztělesněných stínorozených najednou. Kolik éteru asi pozřely, než nabyly tak pevné podoby, že by je mohli spatřit i jednourození?

Lišky klapou čelistmi o poslední vrstvu ochranných bariér, které Sel vykouzlil. Vráží do ní hlavou. Zkoušejí ji prorazit. Při každém nárazu se od stěny vyvalí éter a rozvlní se vzduchem v podobě zářivých kruhů.

„Nepodaří se jim bariéru prorazit, že ne?“ zeptám se.

Jakoby v odpověď ustoupí liška přímo naproti nám o krok vzad a přikrčí se k zemi. Otevře tlamu dokořán a zakřičí tak pronikavě, až to trhá uši – a éter Selova kouzla začne pomalu odtékat do jejího chřtánu jako potůček stříbrného kouře.

„A dopr...“ nedokončí Sel, protože ho přeruší další liščí volání a pak další, až nakonec všech dvanáct lišek nasává do svého těla část jeho kreace... a ochranná zeď se nám rozpouští před očima.

Sel stojí jako zkamenělý. Očima téká podél rozpouštějící se kouzelné bariéry a sleduje dvanáct věrů, které mizí v liščích tlamách. Nepoznám, jestli vymýšlí, co teď, nebo panikaří. Bože, doufám, že ne to druhé. Panikařícího Sela vidět nechci. Používání éteru v boji se stínorozenými je dvousečná zbraň. Může vás ochránit... ale stejně tak ho naši nepřátelé můžou pozřít a zesílit. Občas se stane obojí v rámci jedné bitvy.

William po mém boku napjatě čeká. V obou dlaních teď drží Gawainovy dýky. „Mohli bychom si zavolat posily.“

Sel zamrká a vrátí se do přítomného okamžiku. „Na to není čas.“

Udělám krok vpřed a můj pohyb připoutá pozornost největší z lišek. Zaklapne čelisti a skloní hlavu tak, aby mi svýma tmavě zelenýma očima hleděla přímo do tváře. Ostatní po jejím boku se obrátí stejným směrem a zavrtají se do mě pohledem.

„Vědí, kdo Bree je,“ zavrčí Sel. „Přišly si pro ni.“ Vyštěkne příkazy, aniž ze zástupu démonů spustí oči. „Odveď ji zpátky nahoru na skálu a pak do lóže. Pokud se přese mě dostanou, zamiřte do sklepa a otevřete Zeď věků. Zapečeteť ji za sebou a utečte tunelem.“ Shodí ze sebe bundu, pod níž má jenom triko, aby měl na souboj volnější paže a větší možnost pohybu. „Zdržím je.“

„Jak?“ vykřiknu. „Vždyť požívají ochrannou bariéru! Sežerou i tvoji zbraň!“

Oči mu potemní. „Teprve až se jim podaří mi ji sebrat.“

Sel vyrazí směrem k liškám a jeho hurikán nabírá na síle. Vítr hvízdá a zrychluje, až se nakonec promění v Selem kýžený tvar: jeden dlouhý stříbrný řetěz z éteru, který se článek po článku stále prodlužuje a prozatím leží na zemi. Na jednom konci se zhmotní kulaté závaží velké jako softballový míček, na tom druhém rukojeť s děsivě vyhlížejícím dlouhým nožem lehce zahnutým do oblouku.

Okamžitě zbraň poznám a vrátí se mi vzpomínky na tréninky se Selem v téhle aréně, během nichž jsem se učila bojovat s éterovými monstry, která sám vytvořil. Je to srp na řetězu. Pomocí něj jde protivníka polapit, přitáhnout k sobě a jediným pohybem rozseknout vejplů.

Sel uchopí srp do levé ruky a s heknutím vyšvihne těžkou kouli na druhém konci řetězu do vzduchu. Když závaží roztočí nad hlavou, rozehrají se mu svaly zad i paží. Už při druhé otáčce se koule pohybuje tak rychle, že je z ní vidět jen stříbrná hvízdající šmouha na temném pozadí. Liščí vráskot je čím dál hlasitější.

Dvě hřejivé dlaně odvrátí moji tvář jiným směrem. Zalapám po dechu a otočím se celým tělem k Williamovi. Jeho oči, teď zářící tmavou, pulzující zelení rytíře Gawaina, se zahledí do mých. Snaží se překřičet ten rámus. „Když bude muset bránit tebe, nebude hledět na vlastní bezpečí!“

„Ale...“

„Musíme odsud pryč, Bree!“

Těžce polknu a přikývnu. Dobrá.

Rozběhneme se.

Jenže už je pozdě. Dorazíme jen o pár kroků blíž ke kamenným schodům vytesaným do skály, než se William varovně rozkřičí.

Z útesu slétá velký, rozmazaný stín, černý náboj ve tvaru člověka – a míří přímo ke mně.

Černý stín nezastaví ani nezpomalí, jen se na poslední chvíli ohne a jedním pohybem mě nabere a hodí si mě přes rameno. Svět se obrátí vzhůru nohama. Zabolí mě na plících, nemůžu popadnout dech.

Neznámý se vmžiku otočí na podpatku, rukou přes moje stehna mě uvězní na místě a rozběhne se i se mnou zpátky směrem, odkud přišel, dřív než William stihne zasáhnout.

Točí se mi hlava a začíná mě jímat panika. Hlavou narážím svému únosci do zad v rytmu jeho kroků a každý náraz rozbíjí mé myšlenky na roztřepené kousíčky.

Legie stínorozených. Plně ztělesněných a dostatečně silných na to, aby přemohli prořídle řady mýtonošů. Sel, osamocený na hranici bezpečného území, tváří v tvář převaze nepřátel.

Unesená. Někdo mě odchytil *uvnitř* ochranných bariér, takže to určitě není démon. Nemůže to být goruchel v lidském převleku. Unesl mě člověk, a to hned jak se ke mně Sel otočil zády... Dokonale to načasoval s útokem smečky démonů, snad až moc dokonale...

A vtom se mi rozsvítí.

„*Moje paní, Morgana...*“ varoval nás Rhaz. Varoval mě.

Stínorození spolupracují s morganami. Spolčení proti Řádu kulatého stolu.

Premůže mě instinkt přežití. Do žil se mi vlije zlost a projasní mi hlavu.

Nenechám se odnést.

Morgana se mnou na zádech už vyběhla do poloviny kamenného schodiště a za námi se v plné výzbroji řítí William. Pěstí buším neznámé osobě do páteře. Jednou. *Dvakrát*.

„Uff,“ zanaříká morgana pod Artušovou silou. To je dobře. Pak zakopne a málem mě upustí na zem.

Než stihnu znovu udeřit, upevní stisk kolem mých stehen – a zbytek cesty na útes vezme skokem a ladně přistane na vrcholu skály.

Uběhne kratičký okamžik a osoba se znovu odrazí. Tentokrát přistaneme na jedné ze silných spodních větví obřího dubu bílého, který stojí v hájku mezi arénou a lóží.

Ještě pořád visím tomu člověku přes rameno, a když se zhluboka nadechne, i mně se plíce naplní vzduchem – a pak opět vyskočí, znovu

a zas, dokud se nevyšplháme k větvím ve středu koruny stromu, zhruba do výšky pátého poschodí.

Dotyčný se prudce předkloní a já se mu svezu z ramenou na vlastní nohy a zády se opřu o široký kmen. Větev pode mnou je tak akorát široká na to, aby se mi na ni vešla obě chodidla. Tvrdá kůra zaryvající se mi do zad mě svým způsobem uklidňuje, avšak pohled dolů na vzdálenou zem mě děsí.

Během pouhých pár vteřin mě tahle morgana uvěznila tak vysoko, že odsud nedokážu uniknout ani s Artušovými silnými nohama.

Z dálky k nám dolehne ozvěna liščí legie – vřeští a cvakají čelistmi, zlostně vyjí. Mého protivníka, jenž teď téká pohledem po větvové dubu, osvěcují krátké pablesky zeleného a modrého éteru. Je vysoký asi jako já, zahalený do přepásané černé kožené tuniky a kalhot vhodných do boje. Z bezprstých rukavic mu koukají bledé prsty. Morganin obličej a vlasy jsou skryté pod těžkou kapucí z černé kůže, jelikož má hlavu skloněnou a shlíží na zem pod námi.

Nevadí. Nepotřebuju svému nepříteli vidět do obličejce, abych s ním mohla bojovat.

Jakmile mám morganu na dosah, vykročím a zároveň vystřelím pěst před sebe plnou silnou, avšak můj úder zastaví dlaň protivníka, jež se najednou objevila ve stejné výšce jako ta moje, aniž se na mě byť jen podíval.

Jeho ruka drží tu moji v sebevědomém a silném sevření, dostatečně silném na to, že by mi mohla rozdrtit prsty.

Pootočím se. Znovu získám rovnováhu. Kopnu jej do kolene a tím ho donutím, aby mě pustil.

Neznámý se stáhne, já vyrazím vpřed.

Pravým hákem ho uhodím do žeber. Jenže on se mu vyhne, je příliš rychlý, popadne mě za předloktí, využije setrvačnosti mého pohybu a trhne mnou k sobě. Zapotácím se a málem sklouznu z větve. Pořád pevně svírá moje zápěstí.

A pak se morgana tiše zachechtá.

Já snad špatně slyším.

Ten člověk... se mi směje?

Z útroh se mi vydere zuřivé zavrčení a rozezní se mi v hrudníku – a můj rudý kořen se probudí k životu. Sytě červené plameny mi rozkvetou u loktů, rozlezou se k zápěstím a nakonec zcela pohltí obě moje zatnuté pěsti.

Popálí však jen jednoho z nás.

Můj únosce vyjekne bolestí a uskočí po větvi dál ode mě. Přistane hbitě v podřepu, udrží rovnováhu a zůstane stát na celých chodidlech a s jednou rukou v rukavici přidržovanou u hrudi tiše zasyčí ze stínu stromu.

Kolem mého těla se shlukuje světlo mého kořene. Moje pěsti jím pulzují do rytmu mého srdce, rytmu stvořeného ze slov. *Ne-zdrh-nu. Ne-zdrh-nu. Ne-zdrh-nu.* Nepotřebuju vidět svůj odraz a stejně vím, že moje oči zbarvila karmínová červeň krvečárů.

Dokonce i v útočnickových očích se zaleskne oheň mých předků.

Zdvihnu bradu. „A kdo se směje teď?“

Jednu vteřinu je ticho, pak dvě. A pak se zase ozve to tiché uchechtutí, jež následuje pobavený hlas mladého muže s výrazným přízvukem. „Pořád já... můj pane.“

Plameny pokrývající moje ruce slabě zablikají. *Můj pane.* Přimhouřím oči. „Cože?“

„Takže je to pravda.“ Neznámý muž vyslovuje slova s tvrdým r, možná je to Skot? „To, co se povídá o tvém éteru.“

„Co ty víš o mém éteru?“ obořím se na něj. Prudce zvedne hlavu, aby se na mě podíval. Na tvářích ucítím vlnu tepla. Plameny mého kořene znovu zaplápolají. „Co jsi zač?“

Zvedne ruku v obranném gestu. „Jsem...“

Prásk! Nocí se ozve švihnutí pronikavě modrého éterového biče, jenž se mu obtočí kolem kotníku. Muž strne. „A kurva.“

Svítilící bič se utáhne – a strhne jej jedním škubnutím z větve dolů.

Neznámý je však neuvěřitelně rychlý. Zatímco se řítí k zemi, vytvoří si v jedné ruce éterový mečik a bič jím přesekne.

Ale Selwyn je rychlý taky. Skočí na svého protivníka dřív, než dotyčný dopadne na zem. Nově příchozí leží vmžiku na zádech, Selwyn se tyčí nad ním a u krku mu přidržuje zubatý nůž, který se objevil na konci biče. Selovi se divoce zvedá hrud'. Buď je udýchaný z boje, nebo rozzuřený, nebo oboje najednou. Čelo i tváře má potřísněné žlutozele-ným prachem a krví stínorozených, jež mu stéká až na ramena. Zbyteky mrtvých démonů pokrývají jeho ramena jako nějaký plášť. Legie jich čítala tučet... Že by se mu podařilo zabít je všechny?

Selwyn mě zrovna teď možná nemá v oblibě, ale i přesto mě přišel zachránit. Třebaže se moje mysl ještě úplně nevzpamatovala, moje magie vše rychle pochopí. Plameny kořene zeslábnu a pak zmizí. Trošku se zapotácím, ale ustojím to. Malá vzplanutí kořene mě už nevyčerpá-vají tolik jako dřív, ještěže tak.

„Měl bych tě zabít za to, žes na ni vůbec sáhnul.“ Vím, že Sel mluví o mně, avšak po naší hádce mi jeho našťvaný, skoro majetnický tón, který se dostane až ke mně do koruny stromu, připadá zvláštní. Jako by mluvil o někom jiném. O korunní Artušově dědičce, ne o Bree. „Měl bych...“ utrousí tiše, „a myslím, že to nejspíš taky udělám.“

„Kane!“ Nově příchozí si strhne kapuci z hlavy a odhalí kštici roz-cuchaných, kaštanově hnědých vlasů, jež má navrchu hlavy dlouhé a po stranách střižené na krátko, a taky pár zlaté svítících očí. Je to mladý muž, nemůže mu být víc než dvacet.

Sel překvapeně zamrká. „Douglasi?“

Můj únosce je *merlin*. Vůbec ne morgana. Projede mnou vlna zma-tení a rozpačitosti. Proč by se mě nějaký merlin pokoušel unést?

„Dlouho jsme se neviděli, Kane.“ Douglasův jemný skotský přízvuk prostupuje každým jeho slovem.

„Hodně dlouho.“ Ze Selova kamenného výrazu mi po zádech pře-běhne mráz. A nejsem jediná, kdo si všiml, že Sel stále drží zbraň před sebou.

„Slož svou zbraň, královágu,“ přikáže mu Douglas.

Sel ohrne horní ret. „Až se mi bude chtít.“

„Selwyne!“ zaslechnu Williamův hlas a rychlé blížící se kroky. Protáhne se ostružiním a objeví se dole u kmene mého stromu. „Kde je Bree?“

„Tady jsem!“ zavolám. William zakloní hlavu, a když mě najde, překvapeně na mě hledí zeleně žhnoucíma očima.

Poprvé od chvíle, kdy sem přiběhl, se na mě podívá i Sel. „Je v naprostém bezpečí.“

„Díky mně.“ Douglas využije Selovy nepozornosti, loktem odrazí jeho zbraň a vyskočí na nohy.

„Proč bych ti měl za tvoje služby děkovat,“ ušklíbne se Sel a ukáže čepelí na Douglasovu pravou ruku, „když už ti Briana sama vyjádřila svoje díky, jak se zdá?“

„Ha,“ vydechne Douglas a obrátí ruku dlaní vzhůru. I odsud shora uvidím díru propálenou v jeho pravé kožené rukavici. Zakloní hlavu a záhy mi hledí do očí. Jeho pobavený bílý úsměv s dlouhými špičáky zazáří černou nocí. „To teda.“

Selovi dochází trpělivost. „Douglasi, ne...“

„Noswaith dda, Selwyne.“

Mýtinou se rozezná nový hlas. Hluboký a sametový jako teplý med, steče mi po páteři a zanechá za sebou husí kůži. Merlin, který se právě vynořil z lesního porostu, má snědou kůži a husté, černé vlasy uhlazené dozadu a po stranách krátce zastřížené. Když vstupuje na mýtinu, upraví si svůj dlouhý černý kabát. Na obou širokých klopách má stříbrnou nití vyšitý symbol mýtonošů. Na jeho ramenou ve tmě pomrkávají stříbrné cvočky.

Muž hledí na Sela a vyčkává. Sel v odpověď povolí stisk a upustí éterovou zbraň. Ta se rozplyne v blyštivý obláček dřív, než dopadne na zem. K mému překvapení Sel slyšitelně polkne a narovná se, než na nově příchozího promluví.

„Noswaith dda, mágosenešale.“

Zamrazí mě. Pokud ten pode mnou skutečně je mágosenešal, znamená to, že je jedním z nejvýše postavených merlinů v celém řádu. Poradce Nejvyšší rady regentů.

Jakoby na povel se z lesa vynoří čtyři další postavy, dvě z každé strany mágosenešala. Kolem prstů a zápěstí jim krouží mágoheň, živoucí a čekající, že bude brzo ukován. Jejich oči – zlaté, planoucí, pronikavé – svítí v rozestupující se mlze a prozrazují mi bez nejmenších pochyb, co jsou tihle lidé zač. Nejvýraznější indicií jsou však jejich oděvy. Všichni jsou oděni do bojových obleků, které z nich dělají smrtelné stíny na každém kroku: boty z hladké kůže, černé kalhoty a těžké tuniky s kapucemi, jež zahalují jejich tváře do tmy. Kožené bezprsté rukavice protkané stříbrem, nití z kovu, jenž vodí éter. Všichni čtyři jsou vysocí s širokými rameny a sálá z nich moc a sebekontrola. Zastaví se za senešalem společně ve stejný okamžik, jako by je všechny zadržela neviditelná síla.

Málem se mi podlomí kolena, když si uvědomím, kdo jsou.

Tihle merlinové jsou členové mágostráže, elitní vojenské jednotky ozbrojených sil Řádu kulatého stolu.

Což znamená, že tohle není jen tak nějaký senešal příslušící k radě regentů. Je to Erebos Varelian, senešal stínů. Nejmocnější merlin na celém světě.

Zalapám po dechu. Najednou mě na kůži pálí horkost, jakou jsem ještě nezažila, a stoupá k mým tvářím. Pohledy merlinů, kteří na mě ze země hledí, mě pálí tak moc, až ucuknu bolestí.

Avšak Erebos pomalu a rozvážně obrátí svou pozornost ne na mě, ale na zbytky mrtvých démonů, jež pokrývají Selovo tělo. „Zdá se, královágu, že za vašimi vrátky nevyjí vlci, nýbrž lišky.“

„Jsem si jistý, že ani vlci nejsou daleko,“ pronese Sel klidně.

Erebos si Sela dlouze prohlíží, jako by se rozhodoval, zda nebyla jeho poznámka drzá. Jestli to myslel doslovně a narážel na pekelné psy, nebo přeneseně hovořil o nových hostech. Nakonec odvěti: „Daleko nejsou nikdy.“

„Pobil jsem celou legii.“ Sel se dívá do lesa za Ereba. „Měli bychom ale prohledat okolí, mohl by se tady skrývat uchel.“

„My už jsme oblast prohledali,“ prohlásí někdo z mágostráže zpod kapuce. „Žádný démon se tady neskrývá.“

Sel zavrtí hlavou. „Každý ví, že nižší démoni útočí organizovaně a ve smečkách, jen když jim velí vyšší démon...“

„A po dlouhá léta zas každý, věděl, že goruchelové schopní brát na sebe lidskou podobu vymřeli,“ opáčí Erebos. „Navzdory tomu však před ani ne šesti měsíci jeden takový pronikl do vaší kapituly.“

Při zmínce o Rhazovi Sel i já ztuhneme. On si nikdy nemyslel, že goruchelové vymřeli. Naopak, sám pojal podezření, že by mezi námi jeden mohl být, a snažil se ho vysledovat. Jeho jedinou chybou bylo domnění, že tím démonem jsem já.

Na rtech mě svědí námitky deroucí se ven a Sel si zbytečně hlasitě odkašle. Jasný signál, abych jiskry nesouhlasu uhasila dřív, než vzplamou ve slova. Zatnu zuby. *No dobře.*

Erebos pokračuje. „Omezíme-li se v našem lovu jen na to, co se obecně ví, brzy naopak to neznámé uloví nás.“ Káravě zamlaská. „A co se týče tvého dřívějšího prohlášení, jsi si zcela jistý, že jsi nás zbavil celé legie?“

Sel zvedne bradu. „Ano.“

„Ach tak.“ Senešalovy jiskřivé oči se přesunou k Williamovi. „Dědic Sitterson z Gawainova rodu, předpokládám?“

„Ano.“ William vykročí vpřed. „Dobrý večer, senešale Vareliane. Strážě.“ Pokývne na mlčící merliny, jejichž obličej je pořád schované ve stínu kapucí. „Neočekávali jsme dnes večer setkání se členem rady.“

„Z bezpečnostních důvodů nehlásíme své cesty předem,“ pronese Erebos. „To jistě chápete.“ Nakloní hlavu na stranu a sleduje smaragdově zelený záblesk ve Williamových očích. „Už dlouho mě fascinuje podvojně dědictví Gawainova rodu. V jedné ruce síla dost velká na to, aby protivníkovi rozdrtila kosti, a v druhé schopnost rány zacelit. Poetické.“

William má ve tváři nečitelný výraz. „I tímto slovem to lze popsat.“

„Diplomacie a takt.“ Erebos roztáhne rty v úsměvu. Špičáky má dlouhé, což u merlinů značí vysoký věk a velkou moc. Dlouhé jako Isaac. „Za ty roky jsem zjistil, že i tyto vlastnosti se ve vašem rodě dědí.“

William skloní bradu. „V tom by s vámi můj otec souhlasil.“

„Pokud je okolí zabezpečené a zdvořilostní pozdravy u konce,“ přerušil je Sel netrpělivě, „doprovodím korunní dědičku z jejího... stromu.“

Když senešal konečně zakloní hlavu, aby se na mě podíval, plná síla jeho pohledu mě málem shodí z větve dolů. Erebos o mně samozřejmě už dávno věděl. Seznámení se mnou si však chtěl nechat na konec.

Chvíle ticha. Vzduch jiskří očekáváním. Lidské ucho by moje srdce nezaslechlo, ale já vím docela jistě, že v tuhle chvíli jeho zběsilý tlukot slyší úplně každý merlin na téhle pitomé mýtině. „Ne, nedoprovodíš,“ řekne Erebos nevzrušeně.

Sel prudce vzhledne. „Co prosím?“

Erebos kývne na Douglase. „Strážný Douglasi, buď tak hodný.“

Než Sel může znovu zaprotестovat, učiní Douglas dva rychlé kroky, odrazí se a rychle vyskočí na větev pode mnou, pak na další a najednou je zpátky na stejném místě, kde jsme předtím přistáli. Udělám krok vzad a noha mi uklouzne na drolicí se kůře. Douglas mě popadne za loket. „Pozor na nohy, můj pane.“

Teď když má kapuci sundanou, všimnu si, že jsou jeho hluboko posazené oči barvy zlatého slunce jasnější než Selovy. Takhle zblízka cítím na lících jejich žhnoucí pohled. Stejně jako Sel má i tenhle merlin svá tetování, avšak ta jeho se táhnou jako popínavé rostliny po obou stranách krku a divoce rozkvétají nad límcem, rozlézají se i po jeho bledých kloubech prstů, které nejsou skryté v rukavicích.

Dobře si uvědomuju, kolik na mě zespoda hledí očí, a i já cítím Selovo rozhořčení, a tak se opatrně vymaním z merlinova držení. „Dostaň mě už prosím tě dolů.“

V očích mu zajiskří. „Zajisté.“ Pomalu se přiblíží, tentokrát dává o svých pohybech vědět předem, abych viděla, k čemu se chystá. Když přikývnu, skloní se, jednou rukou mě chytí pod kolena a druhou za zády, aby mě snadno mohl zvednout. Bez potíží udrží rovnováhu, otočí se, se mnou v náručí sestoupí z větve a přistane tak měkce, že náš dopad na zem sotva pocítím.

Zaslechnu však ševelení hlasů, jež se z hlubin země ozve v okamžiku, kdy znovu stanu na vlastních nohách. Slabě protestující předci, které nepoznávám. Moje poslední přivolání kořene bylo zanedbatelné ve srovnání s tím, co jsem předvedla v jeskyni... Ale stačilo. Bylo dost silné na to, aby si vysloužilo stížnosti ze záhrobí.

Polknu. Jakmile to bude možné, musím zavolat Mariah. Poptat se, jestli tohle vzplanutí kořene cítili i živí.

Douglas si všimne, že jsem nesvá. „Jsi v pořádku?“

Moje a Selovy oči se setkají, všimnu si jeho zařaté čelisti. Vře to v něm z nevyčísitelně mnoha důvodů, kromě zlosti však v jeho očích vidím i porozumění. Ví přesně, čeho se v souvislosti s komunitou půdočárných obávám, a ví taky, proč se o nich nemůžu před příslušníky mágostráže ani slůvkem zmínit.

„Nic mi není.“ Vysvobodím se z Douglasových rukou a stanu tváří v tvář čekající skupince merlinů a senešalovi z Nejvyšší rady regentů.

Erebovy oči mají ten nejtmaší odstín červené, jaký jsem kdy viděla. Mají barvu husté krve proudící srdcem, tak tmavé, že jsou téměř černé. Jeho tvář neprozrazuje žádné emoce, avšak jeho pozornost – už jen samotný akt soustředění – sežehává citlivou kůži na mých tvářích. Až doteď bych vždy tvrdila, že nejmocnějším merlinem, kterého jsem potkala, je Isaac Sorenson, jenže pohled Ereba Vareliana činí z Isaacova jen planou výhrůžku. Tlukot srdce mi řve v uších. Nervy mi drásá strach. *Až přijde čas, pokud přijde, neboj se.*

Jsem dcerou své matky.

Jsem taky... obalená hlínou.

Můžu si jen domýšlet, jak v jeho očích asi vypadám. Po předloktích se mi táhnou ještě stále nezahojené rudé šrámy, které jsem si sama přivodila. Kudrny, které byly kdysi lesklé a zatočené do uhlazených spirál, mám rozčuchané a na konečcích se třepí.

A najednou na Erebově pohledu vůbec nesejde. Ani na jeho síle. Záleží jen na tom, jak se v tuhle chvíli zachovám já. Nemůžu se krčit strachy před prvním členem rady, kterého potkám. To odmítám.

Zvednu bradu a vykročím vpřed, připravená postavit se čelem jeho spalujícímu pohledu.

„Senešale Vareliane.“

Jeho krvavě červené oči se rozšíří. Takhle zblízka je jeho pohled tichou, ostrou čepelí... Ale moje rozhodnutí přistoupit blíž v jeho obličej vyvolalo slabý náznak zájmu a očekávání. Zaujala jsem ho.

„Korunní dědičko Matthewsová,“ pozdraví hlasitě zvučným hlasem, aby ho všichni slyšeli. „Je mi ctí být ve vaší společnosti.“

A pak, zcela bez varování, Erebos Varelian, nejmocnější ze všech merlinů, padne na jedno koleno a ukloní se mi.

Členové mágostráže následují jeden po druhém jeho příkladu a po chvíli už se mi klaní všichni. Šosy jejich pláštů se rozprostrou po zemi a zakryjí hlínu černou, stříbřitě se blyštící látkou.

William stojící po mém levém boku pohlédne na klečící čaroděje a pak opět na mě. Jasně. Teď je ta pravá chvíle zachovat protokol, který jsem si pečlivě nastudovala. Odkašlu si. „Povstaňte, mágosenešale Erebe, představiteli Nejvyšší rady regentů, i vy, šlechtní členové mágostráže Řádu kulatého stolu.“

Erebos a merlinové se ladně narovnají a postaví se do pozoru.

Mágosenešal mi hledí do očí, ani nemrká, a mně dojde, že očekává, že zbytek našeho rozhovoru budu řídit já.

„Já...“ No tak, Bree, *protokol, protokol*. Začni formalitami. „Vítejte v Jižní kapitule, senešale stínů. Přicestoval jste v doprovodu vaší regentky? Velmi ráda bych se s ní setkala.“

Erebos se usměje a skoro to vypadá, že tím chce vyjádřit vřelé emoce. „Regentka Cestra je jakožto velitelka našich ozbrojených sil s ostatními členy stráže. Zúčastní se až zítřejšího obřadu. Spolu s oběma zbylými regenty a jejich senešaly.“

V hrdle se mi vzedme panika. Na zádušní mši přijdou všichni tři regenti i se senešaly. Přijíždí za námi všech šest členů rady. Jsem neskonale vděčná, že jsem stihla půdočárné v kampusu varovat.

Sel je popuzený a nesnaží se to skrýt. „Očekávali jsme, že se k nám před mší přidají další merlinové. Ale nečekali jsme příchod rady ani mágostráže.“

Erebos zdvihne bradu. „Mágostráž zpravidla zbvaví destinaci možných nebezpečí před příchodem rady. Kdybychom svoji přítomnost ohlašovali předem, dali bychom tím našim nepřátelům čas naplánovat odvetu.“

Vzplane ve mně náhlé podráždění. „Chcete snad říct, že my jsme vaši nepřátelé? To proto jsme se předem nedozvěděli, že se zúčastníte zítřejší mše?“ Sel po mně vrhne významný pohled a tázavě zvedne obočí.

Erebos zamrká. „N-ne, můj pane. Jistěže ne.“ Otevře ústa, ale hned je zase zavře, jako by si chtěl svoji další promluvu rozmyslet, než ji vypustí.

Zaskočili jsme ho. To je dobře. Aspoň ví, jaké to je.

Konečně znovu promluví – všimnu si, že obezřetně. „Už mnoho let se nejvyšší velitelé řádu neukázali veřejně na jednom místě, a jak všichni víme, Artuš nepovolal žádného ze svých dědiců po dobu dvou a půl století.“

„Znamená to, že všichni členové mágostráže dostali za úkol hlídkovat během událostí tohoto víkendu?“ zeptá se Sel a očima přejíždí po mlčenlivých postavách za Erebem.

„Ano, na místě bude přítomno všech dvacet čtyři členů,“ odpoví mu Erebos. „Doprovázet je navíc bude sekundární podpůrná jednotka.“

„To je na pohřeb docela síla,“ utrousím tiše.

„V této nejisté době, kdy se nám stínorození možná schovávají přímo před očima, není možné být přehnaně opatrný, můj pane. S kterýmkoli větším shromážděním se pojí velké riziko a vy koneckonců,“ zavrtí Erebos zamračeně hlavou, „nemáte vlastního králováka, kterého by k vám poutala přísaha.“

Dobře mířená jízlivá poznámka. Selovi se kolem vnějších koutků očí objeví napjaté vrásky, neřekne však nic.

Pokusím se změnit téma. „Pokud budete chtít, můžeme vás zítra brzo ráno dovést k místu, kde obřad proběhne.“

Nenápadný triumfální výraz v Erebově tváři mi prozradí, že můj pokus vyhnout se napjaté situaci selhal. Místo toho mu má slova poskytla nějakou příležitost, kterou sama nevidím. „To nebude třeba, korunní dědičko. Náš druhý tým už tam v tuto chvíli je. Zůstaneme zde, protože úkolem merlinů je zajistit, že vám bude poskytnuta neprorazitelná ochrana ve dne v noci, kamkoli se hnete. Ať už uvnitř zdí lóže, na jejích přilehlých pozemcích... či až u jejich hranice.“

Úkolem merlinů. Ale ne. On mluví o Selovi.

„Velmi příznivou shodou náhod jsme dorazili právě včas,“ v Erebových očích pobublává zlost, „pokud to, čeho jsme dnes byli svědky, je to nejlepší, na co se kráľomág Jižní kapituly zmůže.“

Sel ztuhne. „Ujišťuju vás, senešale Vareliane...“

„Tvoje ujištění mi nejsou nic platná, kráľomágu Kane!“ vybuchne Erebos. „Rozhodně ne poté, co jsem hned po příjezdu na vlastní oči viděl, jak ochranné bariéry ničí tucet pekelných lišek.“ Ukáže na mě, můj obličej a moje ještě stále nezahojené paže. „Ne poté, co jsem hned po příjezdu uviděl Artušovu korunní dědičku špinavou od hlíny a prachu, zraněnou a prchající jako o život.“

Když Sel jeho poznámku nevyvrátí, otevřu ústa, abych se sama ohradila, abych vysvětlila, že za můj vzhled a poranění Sel nemůže. Ale sotva se nadechnu, ucítím na lokti Williamův stisk. Nevím, jestli mě chce umlčet pro moje nebo Selovo dobro, drží mě však dost pevně na to, abych jeho varování pochopila. *Nedělej to.* Každý z nich mě dneska už jednou umlčel. Mám věřit, že vědí, co je nejlepší, nebo se mám Erebovi postavit? Cítím, že se tohle setkání řídí nějakými... pravidly, řádem věcí a dlouho očekávaného střetu, jehož nejsem součástí. Proto zaváhám.

Erebos promluví hlubokým, nebezpečným hlasem. „Předvedte démona, kterého kráľomág Kane opomenul.“

Sel se prudce rozhlédne s vykulenýma očima právě v momentě, kdy směrem od arény předstoupí šestá členka stráže a táhne roštím za sebou cosi zeleně zářícího.

Démon je stále naživu, ale jen sotva. Z hrdla nestvůry trčí kopí, v němž poznám design typický pro Selovy kreace, a liška vztekle vrčí na svou vězňitelku. Je vidět, že Sel zbraň vrhl s obvyklou silou, jenže o pár centimetrů minul cíl. Sel se zamračí. „Měl jsem za to, že ji ta rána zabila, tak jako ty ostatní.“

„Domněnky nejsou fakta, královágu,“ oduší Erebos.

Selovi po krku až do tváří vystoupá ruměnc. „Máte pravdu, senešale.“

Erebos dá nově příchozí signál a ona vypustí umírající lišku mezi skupinku merlinů. Všichni – včetně Sela – přistoupí jako jeden muž blíž ke středu kruhu, aby démonovi zabránili v úniku. Tvor se zhroutí, ale nespouští oči ze svých nepřátel.

„Co chcete dokázat?“ tážu se Ereba našťavaně. „Tak se mu jednu nepovedlo zabít, ale váš tým ji očividně našel!“

„Snažím se dokázat, korunní dědičko...“ nedořekne Erebos. Při jeho posledních slovech se vítr otočí a pekelná liška zvedne čumák, zavětrí, soustředěně sleduje stopu, dokud nenajde svoji jedinou zamýšlenou kořist – mě. Bez varování se odrazí a chystá se na mě skočit mezerou mezi Selem a Erebem. Erebos se otočí kolem vlastní osy a jediným plynulým pohybem lapí démona ve skoku jednou rukou. Prsty zaboří do jeho výstroje hluboko až po klouby a z proražených děr začne se zasycením unikat éter. „Že by stačila jediná dobře mířená smrtelná rána k tomu, aby některý stínorozený zabil probuzenou dědičku krále Artuše a patnáct století fungování řádu a obětí, jež mýtonoši přinesli, i jejich vítězství by přišlo vniveč.“

Pekelná liška cení zuby a vrčí. A pak se Erebova pěst vznítí modrými plameny, ne nepodobnými těm mým, až na to, že ty jeho jsou tak jasné a horké, že lišku spálí na uhel téměř okamžitě. Zaplaví mě jeho charakteristická vůně éteru, jež mi připomene prastaré stromy a posvátná místa: cítím myrhu, mízu stromů a zapálené kadidlo.

Erebos si utře ruce, opráší si kabát a obrátí se k Selwynovi. „Vybral jsem pro tebe tuto pozici s očekáváním, že za Artušova dědice položíš vlastní život, abys zachránil ten jeho.“

Sel je natolik rozlícený, že může sotva mluvit. „A já jsem tu pozici s takovou podmínkou přijal,“ odsekne. „Ještě jako *dítě*.“

„*Zázračné dítě*,“ opraví jej Erebos. „Dnes přede mnou ale stojí merlin, který ve svém poslání selhal.“

V Selových očích probleskne vzdor. „Nicholas Davis ve skutečnosti není Artušovým dědicem, takže se dá říct, že v *tomto* ohledu jsme selhali oba!“ Erebos se vmžiku promění v pouhou šmouhu mířící k Selovi a vzápětí ho drží pod krkem. Zvedne ho ze země jako peříčko. Sel kope nohama nejdřív o listy trávy, pak už jen ve vzduchu. Zachraptí, rukama šmátrá po Erebově zápěstí...

„*Přestaňte!*“ křiknu.

Starší merlin okamžitě poslechne a upustí Sela na zem jako pytel brambor, avšak nevzdálí se od něj. „Omlouvám se, korunní dědičko.“ Pozorně se dívá, jak Sel kašle a sípe na všech čtyřech.

Vykročím vpřed. „Sele...“

Sel jedinkrát zavrtí hlavou a zarazí mě. Ještě chvíli lapá po dechu, pak se narovná do kleku, krví podlité oči se mu zalesknou a tváře má zčervenale. Jen stěží udržuje svou zlost na uzdě v pevně stisknutých pěstech, za semknutými rty. Erebos mu sice tiskl hrdlo jen krátce, ale stejně mu pod bradou naskáčou tmavě fialové modřiny. Do rána se zahojí a zmizí, já však vím, že do té doby způsobí hodně bolesti.

„Králomágu Kane, jsi schopný poskytnout nějaké vysvětlení událostí dnešní noci? Pokud ano, tak prosím, mluv,“ Erebos přimhouří oči, „svá slova však vol opatrně.“

Chvíli je ticho. Sel polkne jednou, dvakrát, než napjatým hlasem řekne: „To, že jsem selhal a nedokázal korunní dědičku ochránit před nebezpečím, nemůžu nijak vysvětlit.“

„Ach tak,“ přikývne Erebos. „A co můžeš?“

Sel se na mě dlouze zahledí, než se znovu podívá na Ereba. „Můžu jen zpytovat svědomí a uvědomit si vlastní chyby.“

„V tomto ohledu,“ pronese mrazivou ozvěnou Selových slov, „se shodneme.“

Po cestě zpátky k lóži nás mágostráž obklopuje ze všech stran. Neslyším je ani nevidím, ale když byt' jen zakopnu o kámen nebo větvičku, ucítím na kůži jejich spalující pohledy.

Po mém levém boku hovoří Erebos tlumeným hlasem s Williamem. Sel je pouhý tichý stín po mé pravé ruce.

Znovu se pokusím podívat se mu do očí. Beze slov mu povědět, že je mi to líto, že si uvědomuju, jak jsem to celé zpackala.

On se na mě zarputile nedívá.

Oči má upřené před sebe. Napětí v jeho šiji a ramenou ale mluví za vše. Když se přiblížíme k světlům v zahradě lóže, všimnu si na něm zranění, která mi v hloubi lesa unikla. Klíční kost mu křížuje dlouhý šrám potřísněný zaschlou krví démonů i jeho vlastní. Krev má taky u spánků, kde ji zčásti rozpouští pot, jenž lehce namočil i zkroucené pramínky vlasů. Dokonce i stříbrné tunýlky v uších má špinavé od hlíny. A vypadá to, že mu pravou lopatku podrásal pár drápů a při tom potřhal na cáry Selův dlouhý černý plášť. Žaludek se mi sevře pocitem viny.

Na tváři ucítím, že prorážíme prostřední z ochranných kouzel, které Sel vztyčil. Z lesa se vynoří dva členové mágostráže, otočí se čelem k vnitřní straně bariéry a zvednou ruce s dlaněmi namířenými před sebe.

Sel stojící vedle mě se zamračí, když si všimne, že ti merlinové strkají prsty do jeho práce. „Tuhle bariéru jsem vykouzlil teprve nedávno.“

Erebos mu odpoví: „A oni ji teď upevní.“

Sel otráveně protočí oči a pak se všichni kromě těch dvou merlinů vydáme dál. Když dojdeme k trávníku u zadní strany lóže, všimnu si, že uvnitř svítí víc světel, než když jsem odcházela. Ostatní mýtonoši se tedy už vrátili z hlídkovacích obchůzek. Teď si asi dávají půlnoční sváčinu a rabují přitom bezpochyby jak ledničku, tak spíž. William kráčí k vedlejšímu vchodu. „Budete mě muset omluvit. Mám ve zvyku se vždy pozdravit s těmi, co se vrátili, kdyby náhodou bylo třeba ošetřit nějaká zranění.“

„Dědici Sittersone,“ zastaví jej náhle Erebov hlas.

„Ano?“ otočí se William. Krátce na mě pohlédne a já si v jasném světle venkovních lamp všimnu, že jeho oči mají pořád světle zelený odstín. Gawainova síla je v něm stále živá.

„Budte tak hodný,“ mávne Erebos rukou k jednomu z mágostrážců, „a vezměte s sebou strážkyni Olsenovou. Já se k vám přidám zanedlouho a představím se zbylým mýtonošům.“

Jmenovaná je vysoká žena, která si vzápětí sundá kapuci a odhalí do culíku stažené kratší blond vlasy. Nad ušima je má vyholené. William přikývne a oba se otočí k odchodu.

Dívám se za nimi a sraštím čelo. „William nepotřebuje do vlastního domova eskortu.“

Když členka mágostráže zaslechne můj hlas, otočí se na patě a semkne ruce za zády. Podívá se na mě a pak očima přelétne k Erebovi. Svoji poznámku jsem nemyslela jako rozkaz, ale ona si ji tak vyložila a teď čeká na vyjasnění, ať už ode mě, nebo od Ereba.

„Omlouvám se, můj pane,“ pronese Erebos a obrátí se ke mně. Překvapeně zamrká jednou, dvakrát, zatváří se vážně rozpolceně. „Strážkyni Olsenovou jsem s dědicem Sittersonem poslal, aby jej doprovodila, ne hlídala. Také může méně formálně informovat o přítomnosti mágostráže namísto upjatého představování a předříkávání titulů. Říkal jsem si, že by to tak mohlo být pro jednotku mýtonošů, kteří se právě vrátili z lovu, lepší, neboť se jistě nemůžou dočkat, až se budou moct odebrat do svých ložnic.“

Erebos se odmlčí a taky čeká, co na to odpovím.

Za zády strážkyně Olsenové pokrčí William rameny.

„Dobře,“ přikývnu. „Děkuju za vysvětlení.“

Erebos skloní hlavu. „Rádo se stalo.“ Vymění si s Olsenovou němý pohled, načež se ona otočí a spolu s Williamem se vydají dovnitř.

„Králomágu Kane,“ řekne Erebos a ukáže na zadní stěnu budovy a řady oken, která značí obytná patra. „Které z oken vede do ložnice korunní dědičky?“

Selův pohled vystřelí k mému oknu – a jeho oči potemní. „Třetí patro, třetí okno zprava.“

Erebos přimhouří oči. „To otevřené?“

Když mu Sel odpovídá, nespouští ze mě oči. „Ano.“

Trhnu sebou. „Za to mů...“

Erebos se na mě tázavě podívá. „Co prosím?“

Zaváhám. Pokud řeknu, že je okno otevřené mojí vinou, a ne Selovou, přiznám zároveň, že jsem úspěšně zmařila Selovy snahy udržet mě v bezpečí. A Erebos tohle selhání připíše na rozrůstající se seznam dokládající jeho zdánlivou neschopnost dostat svým povinností.

„V okně je ještě třetí ochranné kouzlo,“ vyhrknu nakonec a na nějaké vysvětlování se radši vykašlu. „Hned u zdi a oken kolem dokola celé budovy.“

Erebos vydá zamyšlený zvuk a detailně si lóži prohlíží. „A toto kouzlo chrání před násilným i nenásilným vniknutím?“ otáže se Sela.

„Ano,“ zazní v odpověď.

Znovu zamyšleně zamručí. A potom se rozhodne. „Strážce Zhao a Branson,“ houkne.

Dva ze zbývajících členů mágostráže se mu vmžiku tiše objeví po boku a dokonale sladěným pohybem si stáhnou kapuce. Zpod jedné vykoukne vysoký muž východoasijského původu s plnými rty a žhnoucíma zlatýma očima. Druhý muž je běloch a jeho oči mají zelenozlatý odstín. Oba mají po stranách vyholené vlasy, jak předepisují pravidla pro účes mágostráže.

„Ano, senešale?“ promluví jako jeden muž.

„Jeden z vás bude hlídat vjezd do dvora,“ rozkáže Erebos. „Druhý zůstane tady v zahradě.“ Merlinové přikývnou, pak se rozdělí a jako dvě černé šmouhy se rozběhnou do opačných směrů.

Zůstaneme už jen já, Sel, Erebos a Douglas. Sel se snaží tvářit naprosto nevzrušeně. Upřímně by mě zajímalo, jestli mu ten jeho výraz vůbec někdo věří. A taky by mě zajímalo, jestli jeho obvyklá drzost rozčílí Ereba ještě víc. „Tak už máme hotovo?“ protáhne jakoby otráveně.

„Ne.“ Erebos mávne na strážného Douglase, který jako na zavo-
lanou přistoupí blíž. „Domnívám se, že dozrál čas na formální sezná-
mení.“ Pohlédne ze mě na merlina. „Strážný Larkine Douglasi, toto je
korunní dědička Briana Matthewsová, seznamte se.“

Zamrkám. „Larkin?“

„Můžeš mi říkat Larku.“ Skloní lehce hlavu. „Můj pane.“

Erebos se usměje. „Strážný Douglas je nejmladším členem mágo-
stráže, vycvičil ho však jeden z nejlepších merlinů.“

„Vy?“ zeptá se Sel skoro posměšně.

„Ne,“ odvěti Erebos stroze. „Jeho otec, Calum Douglas.“

„Jak se vůbec má tvůj otec, Douglasi?“ zeptá se Sel a v očích mu za-
jiskří. „Pořád ho sžírá to, že jeho syna porazil nějaký Kane?“

Lark se na Selovu návnadu nechytí. „Když mě naverbovali do má-
gostráže, přenesl se přes to, že jsem pozici královského nezískal,“ odpoví
nevzrušeně. Obrátí se ke mně a oči mu pobaveně hrají. „Tady Selwyn
se sice pyšní nejslavnostněji znějícím titulem, zato my se podíváme na
ty nejlepší mise.“

„Ach ano,“ povzdychne si Sel. „Když mágostráž zrovna nezajišťuje
bezpečí regentů, pohybuje se nejtemnějšími stíny a zápasí s nejnebez-
pečnějšími legiemi stínorozených a tak dále a tak dále.“

„Aspoň do doby, kdy je korunován nový vládce,“ pokrčí Lark ra-
menem.

„Jo, dokud není korunován nový vládce, protože pak...“ Sel se za-
razí a přimhouří oči. Pohledem střelí z Larka na Ereba. „Pak je jedinou
povinností mágostráže ochraňovat krále.“

Vzduch kolem nás zhoustne nevysloveným napětím.

Odkašlu si. „Něco mi uniká.“

„Myslím, že mně taky, Briano,“ odtuší Sel tiše.

Larkovi se koutek úst zkroučí v tichém, lítostivém výrazu. „Hele,
Kane...“

Erebos se otočí na mě. „Jste obeznámená s organizační strukturou
řádu? O uskupení řádu po vzoru těla, stejně jako tomu bylo ve středověku?“

„Ano.“ Hned první noc, kdy jsem se k rádu přidala, nám lord Davis vysvětlil jeho fungování jako fungování těla. „Mýtonoši představují tlukoucí srdce rádu.“

Erebos se usměje. „Přesně tak. A vy budete jeho hlavou a korunou. Avšak v nepřítomnosti krále, i poté co je povolán, jsou regenti páteří rádu. Jakožto regentka stínů má Cestra na starosti armádu merlinů, mágostráž, vyzvědače a všechny ostatní bezpečnostní složky.“

„Bezpečnostní složky, do nichž patří taky kráľomág,“ oduší Sel stroze. Výraz arogance mu z tváře už zmizel. „Až na to, že moje přísaha je nadřízená všem vašim i Cestriným příkazům.“

„Byla...“ odpoví Erebos pomalu, „dokud se neukázalo, že je tvá přísaha zaměřená na nesprávnou osobu.“

Sel zatne čelist. Rychle přistoupí blíž ke mně a k mému absolutnímu šoku se mě poprvé za celé týdny dotkne. Své dlouhé prsty obtočí kolem mého zápěstí, jeho stisk ale není citlivý a dlaň má upocenou. „Pokud už přednáška o středověké politice skončila, myslím, že je načase, aby si korunní dědička odpo...“

„Selwyne, myslím, že si uvědomuješ, že jsem jí tady Larkina nepředstavil jen tak bezdůvodně...“ pronese Erebos hlasem nevlídným, ale pevným. „Oceňujeme práci, kterou jsi v uplynulém měsíci odvedl, ale...“

„Tak už to vyklopte,“ procedí Sel mezi zuby.

„Odteď bude korunní dědiče poskytovat ochranu strážný Douglas, který ji bude doprovázet až do chvíle, kdy budou oba propojeni přísahou kráľomága.“

Erebova slova kolem nás padnou jako ocelová pokrývka. Mně vyletí žaludek až do krku, zatímco Sel vedle mě zkamení tak dokonale, že to působí děsivě až výhruzně.

Erebos se zatváří rozpačitě. „Má snad někdo něco proti?“

„Výběr králo mága není v tuhle chvíli mojí prioritou,“ vykoktám. „Nejdřív musíme vypátrat dědice Davise a přivést ho domů, než se mu něco stane.“

Erebos přikývne. „S tím souhlasím. Doslechl jsem se, že jste si vy dva docela blízcí? Je to pravda?“ Hledí na mě zvědavě, koutky rtů má zvednuté v příjemném úsměvu, ale jeho otázka není ani trochu nevinná.

Regenti nedovolují, aby mezi dědici byly jakékoli romantické vztahy, pokud existuje šance, že by z nich mohl vzejít potomek. Děti, v nichž se schází víc než jedna mýtonoší rodová linie, by mohly představovat výzvu – či dokonce hrozbu – pro schopnost řádu umět vystopovat a předpovědět, který z potomků se stane dědicem a který prapůvodní rytíř je v budoucnu povolá. Jen díky tomu, že příslušníci řádu dokážou velmi přesně vystopovat pokračování pokrevních linií, se až dodnes daří udržet osazenstvo kulatého stolu organizované. Já a Nick jsme samozřejmě živoucím důkazem toho, že vedení řádu nemá úplně dokonalý přehled o všem. Nikdo neměl tušení o tom, ke kterým rodům ve skutečnosti patříme, dokud Nicka nepovolal Lancelot a mě Artuš.

Nic dalšího už snad k nadřazenosti jejich dobrých úmyslů nemůžu dodávat.

„Jsme si blízcí,“ odpovím neutrálním tónem.

Sel pustí moji ruku a odvrátí zrak. Odkáše si. „Předtím než vyšlo najevo, či potomci ve skutečnosti jsou, jmenoval dědic Davis korunní dědičku Matthewsovou svým pážetem a na selekčním plese si ji zvolil za panošku. Svoje záměry vyslovil veřejně, takže o nich každý ví.“

Erebos se na Sela upřeně zahledí. „Šlo však o záměr složit přísahu, která by se stejně nezakořenila. Vzhledem k tomu, že jsou oba dědicové, a tudíž nemohou být tímto způsobem spoutáni. Bohužel je nešťastným doprovodným faktem této pravdy také to, že některé vztahy musí ustoupit stranou a dát průchod jiným.“ Skrze Erebův rezervovaný úsměv k nám pronikne nenápadný varovný tón. „Například vztahu mezi vámi, korunní dědičkou, a radou regentů. Nebo ten mezi vámi a vaším novým králem. Pochopte, že naši nejvyšší prioritou je vaše bezpečí.“

„A tou mojí je záchrana těch, kteří jsou momentálně ve větším nebezpečí než já,“ opáčím. „Ne přísazné spoutání s někým, koho vůbec neznám.“

Erebos si povzdychne. „Snažte se prosím pochopit naše pohnutky. Nejenže jsme nikdy předtím neměli Artušovu dědičku vašeho věku stále bez královského, ale už vůbec se nikdy dřív za dobu existence řádu nestalo, aby Artušův potomek zůstal bez královského po svém boku a zároveň byl Artušem povolán a stal se korunním dědicem. Douglas je nevhodnějším kandidátem, ale...“ vytáhne z vnitřní kapsy kabátu tablet, „pokud se nechcete přísahou propojit s ním, mám na seznamu dalších šest merlinů, mezi nimiž si můžete vybrat. Žádný z nich není o víc než rok mladší či starší než vy, jsou mezi nimi zástupci různých genderů, éterových specializací a osobnostních charakteristik. Ať už si z nich vyberete kohokoli, dotyčná osoba sem dorazí během jednoho dne. Spolu se mnou a regentkou Cestrou můžete každého z vybraných probrat po ztřešším obřadu v jeskynní síni.“

Prudce zamrkám, jelikož mě náhlá změna tématu zaskočila. „Obřad se koná už zítra?“

Erebos zdvihne obočí. „Nejste snad... na obřad zasvěcení králů přichystaná? Připravená oficiálně přijmout svůj titul?“

„Ne. Nebo tedy, chci říct, že ano.“ Srdce mi tlučé o hrudní kost. Všechno se děje moc rychle. „Jsem připravená. Jen jsem si neuvědomila, že k tomu dojde takhle brzo.“

„Měli bychom snad obřad posunout?“

„Ne!“ vyhrknu. „Ne. Ale...“ upevním svůj hlas a zapřu se nohama do země, „pokud zbyde po obřadu čas, ráda bych se dozvěděla víc o plánech k vypátrání dědice Davise. Jak jsem již zmínila, on je v tuto chvíli tím, na co se chci soustředit.“

„Dobrá. Ale jak jste dnes v noci viděla, už teď vám hrozí smrtelné nebezpečí, což znamená, že je v ohrožení rovněž celý Řád kulatého stolu. Četl jsem shrnutí bitvy v ogof y ddraig, můj pane. Víím, že jste goruchela, jenž na vás zaútočil, porazila bez něčí pomoci, a samozřejmě to na mě udělalo velký dojem. Avšak v ideálním případě byste v tu chvíli měla po boku svého panoše či panošku. On či ona by se bil s vámi.“ Očima přejede k Selwynovi a přeměří si ho. „A přísahou spoutaného královága, který by se bil za vás. Nemáte však ani jedno z toho.“

„To není fér,“ ohradím se. Myšlenka, že si musím vyvolit jak panoše, tak královága, se poslední dny vyhýbám. Proč bych taky měla, když mi není dovoleno přiblížit se jakémukoli nebezpečí. A k tomu, abych našla Nicka, nikoho takového nepotřebuju. „V té bitvě jsme bojovali všichni společně. Jako jedna kapitula. Nemám pravdu, Sele?“

Sel na kratičkou chvíli hledí Erebovi vzdorovitě do očí a pak odvrátí pohled. „Potřebuješ královága, Briano. O tom už jsme se bavili.“

Jo, bavili jsme se o tom. Jednou. Když jsme stáli na balkoně poté, co byl Nick unesen, a já jsem se vznášela kdesi mezi svým starým a novým já. Byla jsem statečná Bree, ale otřesená. Bree-před a Bree-po se slily v jednu osobu. Stala jsem se médiem a dědičkou, vykotlanou nádobou na prastarou moc a sílu, které jsem vůbec nepředvíдалa. Zatřesu

hlavou, abych se zbavila vzpomínky na ten den. „Od toho je tady mágostráž, nebo ne?“

„Mágostráž má za úkol ochraňovat našeho krále, to je pravda, občas se však naskytnou úkoly, kvůli kterým se od něj musí na nějakou dobu vzdálit. Oproti tomu kráľomág je osobním strážcem na celý život. Jednoho dne, až...ehm...“ Erebos se začervená, ale pak si odkašle a mluví dál. „Až se narodí vaši potomci, bude úlohou právě mágostráže děti chránit, dokud nedospějí, avšak kráľomág zůstane po vašem boku.“

Ježíš... Po krku mi vystoupá horko a najednou mi celá zahrada připadá hrozně maličká. Chci se roztavit a prosáknout hlínou až do středu zeměkoule a vynořit se na její druhé straně. Nemohla bych teď zmizet z povrchu zemského, prosím? Na tváři cítím pohled Selových očí a taky Larkových a Erebových. „Mohli bychom se teď prosím nebavit o potomcích?“

Erebos zčervená ještě o trochu víc. „Ano, samozřejmě. Na to jste ještě příliš mladá a také bych řekl, že je na toto téma dnes už velmi pozdě.“ Omluvně se usměje. „Musím si promluvit s Cestrou a vy byste si měla odpočinout. Douglasi?“

Lark natáhne ruku směrem k lóži. „Až po tobě.“ K mému překvapení se pak nakloní na stranu, aby viděl za mě a mohl se podívat na Sela. „Připojíš se k nám, kráľomágu Kane?“

Sel překvapeně zamrká, ale vmžiku opět nasadí neutrální výraz. „Ano, samozřejmě.“

Budovu obejdeme v tichosti v řadě za sebou, trojice střídavě se nořící do stínů za vzdáleným koncem obdélníkové lóže. Sel kráčí za mnou, já uprostřed a Lark v čele s paží nataženou tak, aby se prsty neustále dotýkal vnější strany ochranné bariéry, kterou Sel vykouznil v blízkosti lóže. Konečky prstů vykukující z bezprstých rukavic zanechávají v pableskující stěně stříbrné stopy.

Proklouzneme dovnitř hlavním vchodem, připraveni na pozornost ostatních, naštěstí tam však nikdo není. Drobná útěcha.